

Euro-Aafrika Divisjon

Euro-Aafrika Divisjoni kuuluvad riigid Euroopast, Aafrikast ja Kesk-Aasiast. Sellel väga mitmekesisel territooriumil on inimesteni jõudmine ja nende Kristusele võitmine keeruline ülesanne.

Sellel kvartalil saavad meie tähelepanu osaliseks Saksamaa, Šveits ja Türgi.

Saksamaa

Saksamaa on Euroopa üks tugevamaid majanduslikke ja poliitilisi jõude, hoolimata tohututest kuludest, mille tõi kaasa Ida- ja Lääne-Saksamaa ühendamine pärast kommunismi kokkuvarisemist. Suurem osa inimesi on mugava elustiiliga, materiaalsele asjadele keskendunud ja pole Jumalast huvitatud.

Seda Martin Lutheri kodumaad ei pea praegu enamik inimesi religiooniga seotuks. Kuigi 70% rahvastikust nimetab end kristlasteks, usuvad isiklikku Jumalasse vähem kui pooled ning vähem kui 10% käib regulaarselt kirikus. Veelgi enam, uuringud näitavad kasvavat vaenulikkust kõige avalikult kristliku, eriti evangeelse kristluse, suhtes. Sellest õhustikus püüavad 36 000 Saksamaa seitsmenda päeva adventisti (1 adventist peaaegu 2 300 inimese kohta) tunnistada oma usust ja leida inimesi, kes kuulaksid.

Koguduse mõju laiendamiseks Saksamaal ja kogu Euroopas on juba alustatud uue kaasaegse meediakeskuse rajamist, kuhu saaks majutada kogu koguduse meediaproduktiooni ühe katuse alla. Praegune keskus tegutseb kahes ülerahvastatud hoones Darmstadt kesklinnas. Siin tehakse videofilme, raadiosaateid ning siin on suure kirjaliku piiblikursuse keskus, rahuldumaks kõigi rahvastikusektorite vajadusi.

Kui uus peakorter – meediakeskus – valmis saab, on võimalik laiendada tegevust ka väljaspool Saksamaad elavate saksakeelt kõnelevate inimesteni, kes ootavad Kristuse evangeeliumi. Osa meie kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab seda meediakeskust lõpetada ning võimaldab jõuda sakslaste ja kõigi eurooplasteni Jeesuse evangeeliumisõnumiga tänapäeva jaoks.

Šveits

Šveitsi imeilus maastik meelitab tuhandeid turiste. Šveitsi majandus põhineb pangandusel ning valuutatehingud kindlustavad elanikele mugava elu. Kuid mugava elustiiliga inimesed otsivad harva Jumalat rahu ja õnne leidmiseks.

Genf on suhteliselt väike linn, seal on umbes pool miljonit elanikku. Kuid see on paljude rahvusvaheliste institutsioonide ja organisatsioonide keskuseks. Selles linnas elasid ja töötasid suured Euroopa reformaatorid John Calvin ja John Knox. Kuid tänapäeval on suurem osa kirikuid, ükskõik kas suured katedraalid või tagasihoidlikud palvelad, pühapäevahommikuti peaaegu tühjad. Tundub, et religioon ei puutu siin elavatesse inimestesse.

Sellest hoolimata on Euro-Aafrika divisjon keskendunud Genfi uue koguduse rajamisele. Juhid on määranud selle ambitsioonika projekti läbiviimise läheduses, Prantsusmaal Collonges's asuva adventseminari noortele. Õpilased ja osad õppejõud asuvad inimesi Kristusele võitma ja Genfi elanike elu muutma. Osa meie selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab seda projekti rahastada ning rajada Genfi uue ja elava koguduse.

Türgi

Türgi, riik, kus saadeti välja esimesed kristlikud misjonärid, riik, kus asuvad Ilmutusraamatu seitse kogudust, on tänapäeval peaaegu täielikult muhameedlik maa. Euroopa ja Ameerika turistid külastavad Smürna ja Efesose varemeid, kuid vähesed nende varemete lähedal elavatest türklastest mõistavad oma ukse all asuvate aarete tähtsust.

Euroopa väravas asudes on Türgil poliitiliselt ja majanduslikult strateegiline asukoht. Riigi suurim ja kuulsaim linn Istanbul asub tegelikult kahel pool Bosporuse väina, looduslikku kanalit, mis eraldab Euroopa Aasiast ning ühendab Vahemere ja Musta mere. See strateegiline asukoht teeb Istanbulist majanduslikult õitsval järjel oleva ja võimsa linna.

Türgi adventkogudus on väike. Neil on üks kogudusehoone ja ametlikult 57 liiget, kuigi suur osa neist on mittetürklased ning paljud koguduse välistöölised ei ole end Türgis kirja pannud. Väljakutse on tohtu, kuid mõningast edu on saavutatud. Kõige suurem ülesanne on muuta türklased ohutul moel meie olemasolust teadlikuks. Kavas on avada Istanbulis Parema Elu Keskus, et tutvustada inimestele tervislikumat eluviisi ja tutvustada neile Jumalat.

Ülesanded

Kõik töötamiseks rasked kohad ei asu 10/40 aknas. Šveitsis on üks adventist iga 1 745 elaniku kohta, Saksamaal on üks adventist umbes iga 2 300 elaniku kohta ning Prantsusmaal on üks adventist ligi 6 000 elaniku kohta! Kaasaegne ilmalikkus ja materialism koos ükskõiksusega religiooni suhtes loovad evangeeliumi kuulutamiseks raske keskkonna.

Türgi, ametlikult ilmalik riik, on peaaegu täiesti muhameedlik. Adventiste on ainult 57, kellest suurem osa ei ole etnilised türklased. Ametlikult on riigis üks adventist ligi 1,3 miljoni elaniku kohta. Ilmselt on tegemist suure ülesandega.

Võimalused

Euroopa elanike evangeliseerimisel aitab meie selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetus:

- rahastada evangeeliumitööd ja uue koguduse rajamist Genfis Šveitsis,
- teha misjonitööd Türgis,
- ehitada meediakeskuse Darmstadtis Saksamaal.

Kolmeteistkümnes hingamispäev

Meenutage koguduseliikmetele, et kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetus on eriline võimalus toetada misjonitööd kogu maailmas ja eriti Euro-Aafrika Divisjonis. Kolmeteistkümnenenda hingamispäeval lugege võimalusel annetus üle enne hingamispäevakooli lõppu ja kirjutage lõppsumma üles. Kohene tagasiside innustab liikmeid ustavalt annetama.

Edaspidised kolmeteistkümnenenda hingamispäeva projektid

Teisel kvartalil on keskmis Trans-Euroopa Divisjon. Kolmeteistkümnenenda hingamispäeva projektid aitavad rajada Hollandis Amsterdamis kiriku-evangeelse keskuse immigrantidele ning Egiptuses Niiluse Uniooni Akadeemias kutsekooli ja tudengite evangeelse keskuse.

2007. aasta kolmandal kvartalil on projektid Kesk-Aafrika Läänedivisjonist.

Lisainfo

Lisainfot käsitletava piirkonna riikide kohta võite saada kohalikust raamatukogust, elektroonilisest entsüklopeediast või internetist. Infot võib saada ka saatkondadest ja reisibüroodest.

Teatmeteos "*The Seventh-day Adventist Encyclopedia*" (saadaval raamatuna ja CD-ROMil) sisaldab üksikasjalikumat informatsiooni koguduse töö ajaloo kohta Euroopas ja Türgis.

2006. aastal ilmunud adventistide aastaraamatus "The Seventh-day Adventist Yearbook" (Hagerstown, Review and Herald Pub. Assn.) on põhimõtteliselt kõigi seitsmenda päeva adventistide institutsioonide ja tööliste nimed ja aadressid kogu maailmast.

Video/DVD: Peakonverentsi misjoniosakond on teinud Euro-Aafrika Divisjoni ja mujalt maailmast pärinevate lugude illustreerimiseks DVD video 3-, 5- ja 10minutiliste segmentidena, mis sobivad kirikus hingamispäevakooli või teenistuste vahele. Koopia saamiseks võtke ühendust adventmisjoniosakonnaga aadressil www.AdventistMission.org/DVD.

6. jaanuar 2007
Saksamaa

Teekond pimedusest välja

Günter Haselhofer

Meeleheide juhtis ta Jumala juurde, kuid halvav õnnetus ohustas tema usku.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Ma sammusin oma tühjas korteris nagu loom puuris. Minu peas keerles viha, pettumus ja lootusetus. Minu abielu oli purunenud, ma olin kaotanud töö, ma olin pankrotis ja üksik ja tühi.

Ma ei olnud kristlane, kuid ma tundsin, et vajan edasi elamiseks jõudu väljastpoolt. Ma hakkasin mõtlemiseks käima pikkadel jalutuskäikudel metsa või niitudele. Kõndides hakkasin Jumalaga vestlema. Ma ei olnud usklik, aga mul polnud kellegi teise poole pöörduda.

Lõpuks hakkasin nägema lootust. Vähehaaval tundsin neil tumedatel kuudel Jumala ligiolekut ja lootust.

Ma leidsin hea palgaga töö, mis lahendas mu finantsprobleemid. Kuigi mul ei olnud enam aega pikkadeks jalutuskäikudeks ja vestlusteks Jumalaga, palusin ma Jumalal hoida mind õigel rajal.

Ma üürisin kena maja ja andsin osa sellest allüürile, et mu ümber oleks inimesi. Minu kuulutusele vastas üks abielupaar. Nad ütlesid, et on kristlased ning ma tundsin, et Jumal oli neid minu juurde saatnud. Ma ei käinud kirikus ega tundnud ühtegi konkreetset usundit. Ma teadsin ainult seda, et ma palvetasin ja Jumal aitas mind.

Abielupaar tuli korterit vaatama ja üüris selle. Üsna pea rääkisime Jumalast. Nad kutsusid mind oma kirikusse ja ma läksin hea meelega. Ma hakkasin igal pühapäeval kirikus käima. Pastor tegi alati üleskutse võtta Jeesus oma Päästjaks ning ühel pühapäeval avasin südame Jeesusele. Mõni aeg hiljem sain ma ristitud.

Üks abielupaar kirikust kavatses minna Filipiinidele kogudust rajama ja ma otsustasin nendega kaasa minna. Kui me jagasime abivajajatele riideid ja ravimeid,

tundsin ma, et see ongi minu kutsumus – teiste abistamine. Ma tahtsin teha rohkem kui kiriku ehitamine. Ma soovisin ehitada orbudekodu vanemateta lastele. Pärast kolmekuulist Filipiinidel töötamist tulin tagasi Saksamaale, et koguda orbudekodu jaoks raha.

Reis Saksamaale oli pikk ja väsitav. Kui me lõpuks kohale jõudsime, oli hiline õhtu. Ma leidsin naise, kes oli mulle vastu tulnud, ning me alustasime pikka sõitu meie kodulinna. Auto pidev liikumine uinutas mind magama.

Kui ma kaks tundi hiljem ärkasin, mõistsin, et me olime vales kohas ära pööranud ja sõitsime hoopis vastassuunas. Ma olin väsinud ja viivituse pärast pettunud, seepärast asusin pärast tankimist ise rooli. Kuid tee üksluisus hakkas mind jällegi uinutama.

Äkitselt kuulsin kokkupõrget ja tuled minu ees pöördusid allapoole. Kui auto üle katuse rullus, lõin peaga vastu katust. Kui me lõpuks peatusime, püüdsin välja ronida, kuid ei suutnud. Ma hõikasin minuga koos olnud naist ja ta ütles, et temaga on kõik korras. Ta ronis autost läbi purunenud tuuleklaasi välja ja läks abi otsima. Ma lamasin pimeduses, kinnikiilunult ja valudes. Ma ei saanud oma jalgu ega vasakut kätt liigutada. Ma püüdsin end nihutada parema käe abil, kuid ei saanud.

Ma lamasin seal täielikus pimeduses, võimetuna end aitama. Hulga aja pärast kuulsin kaugusest sireeni. Selle kõrge heli tuli lähemale. Mõne minuti pärast jõudsid tuletõrjujad kohale ja lõikasid mind vrakiks muutunud autost välja. Parameedikud vaatasid mu üle ja transportisid mu kiiresti haiglasse. Siis kaotasin teadvuse.

Kui ma ärkasin, olin ma haiglavoodis. Pudelite küljest tulid minu kehasse voolikud ning mu ümber piiksusid masinad. Ma püüdsin ringi vaadata, kuid ei saanud pead liigutada, sest see oli toe külge kinnitatud, et hoida mind liikumast. Ma püüdsin liigutada jalgu, kuid need ei liikunud. Ma tõstsin paremat kätte, mida olin saanud autos liigutada, kuid suutsin vaevu sõrmi liigutada. Ma mõistsin, et olen halvatud.

Ma olin vapustatud. Ma ei saa enam kunagi kõndida, ma pole enam kunagi võimeline tegema Jumala tööd, millest olin unistanud. Ma langesin sügavasse masendusse, palju sügavamale, kui siis, kui mu abielu purunes. Ma olin õudusunenäos ega saanud üles ärgata.

Vihaselt hüüdsin ma Jumala poole: “Miks sa lasid minuga nii juhtuda? Miks sa jätsid mind maha? Kuidas sa võisid mulle seda teha, kui ma olin oma elu sulle pühendanud? Mida ma valesti tegin?” Kuid minu küsimustele ei vastanud keegi.

Sõbrad kirikust külastasid mind, kuid nende jutt pani mind end veel kehvemini tundma. “Miks Jumal sind karistab?” “Millise hirmsa patu sa oled teinud?” “Tunnista oma patte, sest ilmselgelt on Jumal sinu peale pahane.”

Ma katsusin oma südame läbi, kuid ma ei leidnud midagi nii halba, et Jumal oleks pidanud mind niimoodi karistama. Kui lõpetasin vähehaaval kaebamise ja lamasin vaikselt, tundsin rahu ja lähedust Jumalale. “Ta ei ole mind maha jätnud,” mõtlesin ma. “Ta on minuga.” Kui vaatlesin enda elu ja Kristuse elu, hakkasin ma mõistma Jumala valu, nii füüsilist kui vaimulikku, kui Ta kannatas minu pattude pärast. Ma sain aru, et Jumal ei ole minust loobunud ning ma otsustasin, et ka mina ei loobu Temast.

Pärast kuut kuud haiglas lasti mind koju. Ma palusin Jumalat, et Ta näitaks mulle, milline kogudus on Piibli järgi õige ja kus koheldakse mind kõigest hoolimata vennana. Mõne nädala pärast helistas mulle üks mees, kes oli kolm aastat tagasi halvatuks jäänud. Me vestlesime ja ma kutsusin teda külla. Mul oli külalise üle hea meel.

Jürgen meeldis mulle ja peagi pöördus meie vestlus Jumalale. Jürgen ütles, et ta on seitsmenda päeva adventkristlane. Me arutlesime tema tõekspidamiste üle ja ma

tahtsin veelgi rohkem teada saada. Kui ta rääkis Piibli õpetustest, mainis ta hingamispäeva. Mulle meenus, et olin hingamispäevast lugenud ning see huvitas mind.

Jürgen kutsus mind oma kirikusse ja ma otsustasin minna. Kohe mõistsin, et see oligi kogudus, mille pärast ma palvetanud olin. Ma uurisin koguduse õpetusi ja jälgisin usklite elu. Aja jooksul ühinesin ma adventkogudusega. Ja ma olen rõõmus, et ma seda tegin.

Mul on ikka veel palju küsimusi, kuid ma usun, et Jumal annab mulle Tema jaoks õigel ajal vastused. Ma klammerdun töötuse külge, mis ütleb, et “neile, kes Jumalat armastavad, laseb Jumal kõik tulla heaks” (Ro 8:28). Mul on Jumala töötus, et Ta teeb mu elus suuri asju. Võib-olla suudan ma juhtida Tema juurde inimesi, keda ma kõndides poleks saanud.

Jumala järgimine ei tähenda, et elu oleks valutu. Aga ma tean, et Tema tahtmine on parim, ja muud ma ei sooviksi.

Ükskõik, kas me teenime Jumalat misjonäridena kaugel maal, tunnistame usust oma naabritele või anname annetusi, et teised saaksid minna, Jumal soovib, et me kõik oleksime Tema misjonärid.

Günther Haselhofer elab Saksamaal Ulmi lähedal.

*13. jaanuar 2006
Saksamaa*

Lootuse hääl

Thomas Walter

Saksamaal, kus kirikus käib vähe inimesi, viib “Lootuse hääl” evangeeliumi inimestele seal, kus nad on.

Vaatame tõele näkku: Saksamaa ja suurem osa Euroopast ei ole Jumalale pühendunud ega religioonist huvitatud. Kui inimestel on elus probleeme, kelle poole nad siis pöörduvad? Nende inimeste jaoks on oluline tuua Jumala tundmine kirikuseinte vahelt välja. Seda püüabki teha “Lootuse hääl” (saksa keeles “Stimme der Hoffnung”).

“Lootuse hääl” on rohkem kui ainult raadio või televisioon. See on organisatsioon, mis on pühendunud nende inimeste Kristusele võitmisele, kes isegi ei tunne Tema järele vajadust. “Lootuse hääle” raadio- ja televisioonisaadete, trükisõna ja kirjalike piiblikursuste kaudu tutvustatakse Päästjat erinevatel eluradadel sammuvatele inimestele. Kohtume neist kolmega.

Heleni ainus kogemus kirikuga on sellest ajast, kui ta väikses kirikus korraldatud laste mängutunnis käis. Lapsed kuulasid saviga voolimise ajal piiblijutustusi.

Ta abiellus kena mehega ja teda ootas õnnelik elu. Kuid tema abiellu muutus põrguks, kui ta mees hakkas jooma ja muutus vägivaldseks. Mees ei lasknud Helenil sõpradega suhelda ning veenis teda, et ta pere ei taha temaga tegemist teha. Helen ei saanud kuskilt abi, ta oli iseenda hoolde jäetud. Ta elas üksilduses ja vägivallahirmus. Ka tema lapsed kartsid isa ega julgenud kellelegi olukorrast rääkida.

Ühel lootusetul päeval, kui mees oli ära, võttis Helen sugulastega ühendust ja palus abi. Kui mees koju tuli ja teada sai, mis toimunud oli, peksis ta Helenit julmalt.

Kohe, kui mees lahkus, palus naine abi naabrilt, kes viis tema ja ta lapsed varjupaika. Vabanenud hirmust, mis teda varem vallanud oli, hakkas Helen taas oma elu rööpasse seadma.

Helen lahutas oma mehest, kuid mees kiusas teda edasi. Helen kolis Saksamaa teise ossa, lootes seal oma elu korda saada. Kuid tema vaim oli nii muserdatud, et tal oli raske kõige lihtsamate asjadega toime tulla.

Ühel päeval leidis ta oma postkastist ajakirja “Stimme der Hoffnung” (“Lootuse Hää”). Ta luges seda ning avastas lugusid endasarnastest inimestest, kes olid leidnud, et Jumal suudab neid aidata. Helen soovis ka sellist abi saada ning helistas ajakirjas toodud telefoninumbri. Ta rääkis nõustajaga, kes palvetas temaga koos ja pakkus talle kirjalikku piiblikursust. Esimest korda elus hakkas Helen Piiblit lugema. Sealt leidis ta jõudu ja rahu.

Aja jooksul täitus Heleni süda hirmu ja viha asemel Jumala armastusega. Jeesuse kaudu oli Helen leidnud tee pimedusest välja Jumala armastuse valgusesse.

Kui Sophie oli 9-aastane, saatis ema ta probleemsete laste kasvatusasutusse. Sophiele ei meeldinud seal ja ta jooksis sageli minema. Ta elas tänavatel, kuni keegi ta leidis ja tagasi lastekodusse viis.

Sophie sattus narkootikumidest sõltuvusse ning ta saadeti teise kohta ravile, ainult selleks, et lastekodusse tagasi tulles uuesti narkootikumide küüsi langeda. Ta saadeti jälle ravile ning ta veetis kuid psühhiaatriakliinikus. Kui ta sai 18, lasti tal oma teed minna. Ent emotsionaalselt oli ta ikka veel laps, segaduses, eksinud ja üksi. Tal ei olnud tööd, haridust, ametit. Ta langes jälle narkootikumide küüsi.

Ühel päeval nägi ta piiblikursuse telereklaami. Ta oli seda ka varem näinud, kuid ta ei olnud sellele reageerinud. “Võib-olla aitab see mind,” mõtles ta ning saatis soovi teele.

Sophie luges esimest õppevihikut ning vastas küsimustele, kasutades Piiblit, mille ühed sõbrad aastate eest talle olid andnud. Kuid teise õppevihiku vastustesse kirjutas ta murettekitava märkuse. “Ma ei usu, et Jeesus saab mind armastada.” Sophie juhendaja kirjutas talle pika kirja sellest, kuidas Jumal teda armastab ning julgustas edasi õppima, et avastada Jumala armastust enda jaoks. Juhendaja küsis, kas tema sõber, kes elab Sophie lähedal, võiks talle külla tulla ja küsimustele isiklikult vastata. Sophie oli nõus.

Mõne päeva pärast tuli kohalik pastor Sophiele külla. Ta tutvustas end ja ütles, et ta nimi on Dennis. Dennis ja Sophie sõbrunesid. Dennis aitas Sophiel Piiblit uurida ja vastas küsimustele.

Dennis aitas Sophiel kooli tagasi minna ja julgustas teda võitlusest marihuaanast loobumiseks. Ta kutsus Sophiet kirikusse, kuid Sophie oli liiga häbelik, et minna. Lõpuks oli ta nõus, kuigi uute inimestega kohtumine oli raske. Sophie kohtus Dennise naisega ja nad said sõpradeks.

Sophiele avaldas muljet armastus, mida selle koguduse inimesed talle osutasid, kuid ikkagi oli ta liiga häbelik, et ise kirikusse minna. Jumal muutis teda vähehaaval. Sophie kirjutas: “Ma usun, sest Jumal leidis minu... M arvasin, et Jumalat pole olemas, aga kui ma vaatan oma minevikku, mõistan, et Jumal oli kogu aeg olemas.”

Pärast ristimist kirjutas Sophie oma tunnistuses: “Kui Jumalal on võimalik kaljust vett välja tuua, peaks Jeesusel olema lihtne minu elu muuta. Kui Jeesus on minu kõrval, suudan ma kõike.” Sophie leidis koguduses perekonna, kes armastab teda.

Lorna on 10-aastane. Teda on Jumal alati huvitanud, kuid ta ei teadnud, kuidas Jumalast rohkem teada saada.

Ühel päeval, kui Lorna emaga süüa tegi, tuli raadiost saade, mis köitis Lorna tähelepanu. Ta jäi kuulama. Pärast saadet kutsus teadustaja inimesi osalema

pärastlõunases otsesaates, kus vastatakse helistajate piibliteemalistele küsimustele. Lorna tegi kiiresti koolitöö ja kodused toimetused ära, et saaks saadet kuulata.

Lorna kirjutas üles otsesaate telefoninumbri ning istus siis küsimusi ja vastuseid kuulama. Mõned Lorna küsimused said vastuse, kuid mitte kõik. Seepärast valis ta numbri ja esitas oma küsimuse. Lorna oli raadiost vastuseid kuulates põnevil.

Pärast seda kuulasid Lorna ja ta ema sageli "Lootuse häält". Ka emal oli küsimusi Jumala kohta ning ta pani end kirja pakutavale piiblikursusele. Lorna palus laste piiblikursust ning oli erutatud, kui ta selle sai. Pärast ühe kursuse lõpetamist küsis ema kiriku aadressi ning peagi hakkas Lorna emaga kirikus käima. Kui hingamispäevakooli lapsed tervitasid Lornat naeratuse ja lauluga, teadis ta, et ta hakkab hingamispäevakooli armastama.

Lorna ja ta ema andsid oma südamed Jeesusele ja Lorna ema palus ristimist. Kui Lorna saab vanemaks, soovib ka tema ristitud saada. Nad palvetavad, et ka Lorna isa ühineks nendega.

"Lootuse hääle" tegevus ulatub üle Saksamaa piiride. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab "Lootuse häälel" laiendada mediakeskust ning viia Jumala päästekuulutust inimesteni Saksamaal ja kogu Euroopas.

Thomas Walter on pastor ja "Lootuse hääle" kirjaliku piiblikursuse juhendaja.

20. jaanuar 2006

Saksamaa

Kolm minutit, mis muutsid elu

Gabrielle Schäffer

Tüdinenu, õnnetu ja pettunud Gabrielle otsis elu mõtet.

Jumal saatis kolmeminutilise ime.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel naisterahval ette kanda.]

Ma teadsin, et olin soovimatu laps, sest ema ütles seda. Ta rääkis mulle, et rasedus ei olnud tal sel ajal plaanis, et minu sünd oli tema jaoks ebasobiv. Ma kasvasin üles, tundes end soovimatu ja üksildasena. Ma püüdsin oma ema õnnelikuks teha. Ma soovisin, et ta saaks minu üle uhke olla. Kuid ma ei suutnud kunagi midagi piisavalt hästi teha. Ma teadsin, et mu ema ei armastanud mind tegelikult.

Nagu sellest poleks piisanud, oli mul terviseiga probleeme. Minu hormoonide tase ei olnud tasakaalus ning seetõttu käisid minu emotsioonid nagu Ameerika mägedel üles ja alla. Mõnikord olin ma õnnelik. Sageli olin masenduses ja segaduses.

Ma läksin kooli, sain sõpru ja kasvasin suureks ning lõpuks abiellusin. Kuid ma ei mäleta, et oleksin end kunagi täiesti õnneliku ja rahulolevana tundnud. Ma ei saanud kuidagi rahu.

Ma teadsin, et vajan abi, seepärast läksin arsti juurde, kes saatis mu eriarsti juurde. Nad tegid palju uuringuid ja teste, kuid nad ei suutnud mind aidata. Nad ütlesid, et võiksid proovida eksperimentaalravimeid, kuid ma otsustasin, et ei taha olla katsejänes. Ma läksin mujale abi otsima.

Ma läksin gruppi, kus kasutati loodusraviks taimi, lilli, kive ja meditatsiooni. See ergutas mu vajadust tervenemise järele ning ma hakkasin nende inimestega palju aega

veetma. Grupi liikmed olid minu vastu sõbralikud; nad võtsid mu vastu. Ja ma janunesin selle järele. Ma hakkasin uurima tervistamise filosoofiat ning praktiseerima meditatsiooni. Meditatsiooni tundma õppides sain ma grupi liikmetelt teada, et on olemas väe, valguse, jõu, headuse ja armastuse allikas. Ma soovisin selle väe ja armastuse allikani jõuda ning seepärast mediteerisin kauem ja tõsisemalt. Aga ükskõik, kui kõvasti ma püüdsin, see absoluutse rahu seisund jäi mulle tabamatuks. Hoolimata pettumusest püüdsin ma mediteerimise abil jõuda väe ja valguseni.

Ühel päeval oma kodu pööningut koristades, leidsin riiulilt tolmuse raamatu. Ma puhusin tolmu pealt ära, et näha pealkirja. See oli Uus Testament. Ma ei olnud kunagi varem seda raamatut meie kodus näinud ning ma imestasin, kust see küll pärit on. Hiljem sain teada, et mu mees oli selle lapsena saanud.

Ma olin mõnda piiblilugu kuulnud, kuid ma ei olnud kunagi ise Piiblit lugenud. Ma avasin selle ja hakkasin lugema. See oli nii huvitav, et ma lugesin korraga mitu peatükki. Järgmisel päeval jätkasin Uue Testamendi lugemist kuni mediteerimisajani. Nii tegin mitu päeva.

Kui ma ühel päeval väe ja valguse allikale keskendusin, mõistsin, et valgus ja jõud, mida ma otsinud olin, oli Jumal! Ma olin kogu see aeg otsinud Jumalat ja ma ei teadnudki seda!

Uut Testamenti lugedes leidsin palju sellist, millest ma aru ei saanud. Ma märkisin lugedes küsimused üles. Ma lugesin Jumalast iga päev ja tundsin, et õpin Teda tundma. Kuid ma ei teadnud, kuidas Temaga ühendust võtta. Ma ei teadnud, kust leida vastuseid oma küsimustele.

Ma töötasin sekretärina väikeses firmas, mille kontor asus minu ülemuse majas. Mulle ei meeldinud see töö, sest see polnud huvitav ega pakkunud väljakutset. Kuid mul oli raha vaja. Ühel päeval, kui trükkisin, köitis mu tähelepanu taustaks mängiv raadio. Ma jäin kuulama. Üks naine rääkis oma lugu, mis kõlas täpselt minu elu moodi! Tal oli minuga sarnane perekond ning ta polnud rahul tööga, mida tegi. Kuid siis õppis ta tundma Jumala väge, mis annab talle rahu ja rõõmu.

“See olen ju mina,” mõtlesin ma. Ma tegin näo, et mul on palju tööd, ning kuulasin saate lõpuni. Saatejuht andis mitmeid nõuandeid inimestele, kes oma eluga rahul pole. Ma kirjutasin üles nii palju, kui jõudsin, kuid ta rääkis liiga kiiresti ning ma ei saanud kõike kirja. Seejärel pakkus ta kuulajatele tasuta raamatut, kus olid sees kõik loetletud nõuanded. Ma suutsin kuuldut vaevu uskuda. Tundus, et saade on just minu jaoks tehtud. Ma kirjutasin üles saatejuhi nimetatud aadressi ja saatsin saatesse “Lootuse hääl” soovi raamatut saada.

Mõne päeva pärast tuli minu koju pastor raamatuga, mida olin soovinud. Mulle avaldas muljet pastori huvi minu vastu ja ma kutsusin ta sisse. Kui me vestlesime, mõistsin, et Jumal oli saatnud selle mehe minu Piibli-alastele küsimustele vastama. Ma otsisin välja oma küsimustelehe ja hakkasin neid esitama. Pastor vastas kõigile hoolikalt ja nimetas mulle vastuse selgitamiseks Piibli kirjakohti. Ta aitas mul mõista Piibli segadusse ajavaid osi ning näitas, kuidas leida ise Piiblist vastuseid.

Ma palusin pastoril tagasi tulla ja peagi osalesin piiblitundides. Kui ma veetsin järjest rohkem aega Piibli ja piiblitundidega, oli mul üha vähem aega mediteerimiseks. Raske oli jätta meditatsioon ja looduse kummardajate grupp, kes oli minu vastu nii hea olnud. Kuid tühjuse must auk minu elus oli lõpuks ometi täidetud.

Minu elu täitis rahu. Ma leidsin adventkirikus uued sõbrad, uue vaimuliku pere. Ma käisin kohal igal laupäeval. Jumalateenistus innustas mind. Mulle meeldisid tõsised piibliuurimised, millest koos rõõmu tundsiime.

Ühel päeval sain aru, et haigus, mille all palju aastaid kannatanud olin, oli kadunud. Ma teadsin, et Jumal oli mind tervistanud. Aasta pärast kirikus käima hakkamist sain ma ristitud.

Minu abikaasa ei teadnud, mida arvata neist muutustest minu elus. Aga kui ta nägi, kui õnnelik ma olin – õnnelikum, kui ta mind eales näinud oli –, oli ta veendunud, et tegelen õige asjaga, ning rahunes. Ma kutsusin teda kirikusse kaasa. Alguses ta keeldus, kuid me hakkasime koos Piiblit uurima ja palvetama. Ta andis Jumalale võimaluse oma elus tegutseda ning mõne kuu päevast võttis ka tema Jeesuse oma Issandaks. Jumal andis ka mu mehele õnne. Kuigi probleemid ei kadunud, tundis ta rahu. Aasta pärast sai mu mees ristitud ning hiljem ka meie vanim tütar.

Nüüd peame oma kodus regulaarseid piiblitunde. Me püüame jõuda inimesteni, kes on samas olukorras, kus meie varem olime. Me räägime neile, et nad võivad saada rahu, kui soovivad.

Jumal muutis mu elu kolmeminutilise raadiosaatega. Pärast seda olen teada saanud sadadest, võib-olla ka tuhandetest, inimestest Saksamaal ja kogu Euroopas, kes on leidnud rahu, mille ainult Jumal võib anda, sama raadiosaate “Lootuse häääl” kaudu. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab “Lootuse hääle” meediakeskusel Saksamaal Darmstadtis täiendada oma vahendeid, et jõuda veelgi enamate inimesteni kogu Euroopas.

Gabrielle Schäffer elab Viini eeslinnas Austrias.

*27. jaanuar 2007
Saksamaa*

Võit haiguses

Thorsten Kraus

*Komistus tähistab noore sportlase elus selle raja algust,
millel ta ei olnud kavatsenud sammuda.*

[Paluge see mina-vormis lugu ühel teismelisel ette kanda.]

Keskkoolis oli minu elu tähtsaks osaks sport, eriti võimlemine ja kergejõustik. Minu aladeks olid kettaheide ja kaugushüpe ning ma nägin kõvasti vaeva, et oma oskusi sel alal täiendada.

Kui oluline sport mu elus ka oli, ei kavatsenud ma kunagi elukutseliseks sportlaseks saada. Ma tahtsin saada pastoriks nagu mu isa. Ma veetsin palju aega Piiblit uurides ja koolikaaslastele usust tunnistades. Ma olin 16-aastane ning seminar ja pastoritöö jäid kaugele tulevikku.

Aga siis ühel päeval, kui ma võimlemisharjutusi tegin, tundsin, et mul ei ole tasakaalu. Ma püüdsin liigutust aina korrata, püüdes saavutada tasakaalu ja liigutuse kooskõla. Kuid miski tundus valesti olevat. Teise võimlemisriistaga harjutades märkasin vaevumärgatavaid signaale, et mu tasakaaluga ei olnud kõik korras.

Kui ma hiljem klaverimängu harjutasin, märkasin, et mu käte koordinatsioon oli paigast ära. Ma ei mänginud noote õigel ajal. See oli pisiasi, kuid see häiris mind. Ma ei teadnud, mis toimub.

Mu õde on medõde, seepärast kirjeldasin talle sümptomeid. Ta soovitas mul ema ja isaga rääkida. Nad arvasid, et peaksin arsti juurde minema ja panid aja kinni. Ma püüdsin mitte muretseda, arvates, et kindlasti on paari päeva pärast kõik korras.

Arst arvas, et mind võis hammustada viirust kandev puuk. Kuid kindlaks tegemiseks saatis mind haiglasse täielikule meditsiinilisele uuringule.

Uuringuteks läks pool päeva. “Kõik see ühe puugihammustuse pärast?” mõtlesin ma omaette. Aga kui saabusid tulemused, tabas diagnoos mind kui välk selgest taevast: mul oli *sclerosis multiplex* ehk SM. Ma ei teadnud sellest haigusest kuigi palju, kuid see kõlas kurjakuulutavalt.

Arst ütles emale ja mulle, et SM on ravimatu kesknärvisüsteemi haigus. Ta ütles, et mul on SM-i raskeim vorm. Mu pea käis ringi ja mul oli raske arsti jutule keskenduda.

Arsti selgitas, et haigus mõjutab kõigepealt tasakaalu, siis halvendab tasapisi koordinaatsiooni ja motoorseid võimeid. Mõne aja pärast – arst ei osanud öelda, kui pika aja pärast – ei saa ma enam kõndida. “Ei saa kõndida!” mõtlesin ma. “Mina, sportlane, ei saa ühel päeval enam kõndida?” Kuid arst jätkas ja ma üritasin kuulata. Ta ütles, et aja jooksul võin ma kaotada võime rääkida nii, et inimesed minust aru saavad. Kui ta seda ütles, mõtlesin ma, et ka minu unistus pastoriks saada on tuulde lennanud. “Lõpuks,” ütles arst, “ei suuda sa ilma kõrvalise abita toime tulla.”

Arsti diagnoos tundus mulle olevat nagu surmaotsus. Kas mul ei ole võimalik kunagi õppida teoloogiat, saada pastoriks, abielluda ja lapsi saada?

Arstil polnud aimugi, kui kiiresti haigus areneb. “Võib minna aastaid, enne kui teised sümptomid ilmnevad,” ütles ta. “Nii et ela samamoodi edasi.”

Nii ma tegingi. Jätkasin keskkoolis õpinguid.

Kuid haigus arenes palju kiiremini, kui arst oli arvanud. Lõpetamise ajaks oli mul kõndimisega raskusi. Õnneks ei olnud mul veel rääkimisega probleeme ja ma sain lõpetamisel kõne pidada. Kuid ma tundsin kella tiksumat.

Kuna arst rääkis meile, et mõnikord võib haiguse kulg peatuda ja see võib olla kuid või aastaid uinuvas seisundis, otsustasin ma sügisel seminari astuda ja töötada pastoriks saamise nimel. Kuid haigus ei aeglustanud võidukäiku minu kehas. Peagi pidin ma ringiliikumiseks kasutama ratastooli. Raamatu käes hoidmine ja kiiresti kirjutamine muutus järjest raskemaks. Ma väsisin kiiresti. Kuid ma ei andnud alla.

Õpetajad ja kaasõpilased abistasid mind igati ja ma otsustasin õpingud lõpule viia. Kuid kolmanda õppeaasta lõpus oli mu kõne muutunud raskestimõistetavaks ja mul ei olnud enam jõudu tundides käia. Ma mõistsin, et ei suuda kooli lõpetada.

Ma läksin pettunult koju. Ma ei saanud olla pastor tavalises mõistes, kuid kindlasti saan ma teha Kristuse heaks midagi kodus. Ma püüdsin leida väikesi asju, millega sain peret ja teisi aidata. Ma julgustasin sõpru, kui neil abi vaja oli. Ma rääkisin teistele oma usust Jumalasse. Ma sain siiski olla tunnistajaks.

Ma nägin oma sõpru ülikooli lõpetamas, töökohti saamas, oma elamispinnale kolimas, abiellumas. Ma teadsin, et mina ei saa neid asju kunagi. Ma ei saa kõndida, hoida raamatut lugemiseks ega isegi ilma kõrvalise abita süüa. Ja suuremale osale inimestest on minu kõne raskestimõistetav.

Ma ei saa muuta seda, milline on mu keha ning Jumal on otsustanud mitte sekkuda ja mind tervistada. Kuid ma olen õppinud selle haigusega elama. Ma olen õppinud nägema elu positiivset külge ja ma tean, et neile, kes Jumalat armastavad, tuleb kõik heaks (Ro 8:28). Ma olen saanud õppetunde, mida ma tervena poleks arvatavasti kunagi saanud.

Ma uurin iga päev Piiblit ning isa ja mina vestleme uurimisel leitud arusaamadest. Ma pean palvenimekirja ning palvetan selles leiduvate inimeste eest iga päev. Nii saan ma Jumalat teenida.

Ma ei ole kunagi kahelnud selles, kas Jumal on minuga. Tegelikult tunnen ma haiguse kõige raskematel hetkedel lähedust Jumalaga. Ma sõltun Temast, kes aitab mind edasi.

Ma ei ole pahane ega elus kibestunud. Kuigi mu keha on mind reetnud, ei lahku Jumal minu kõrvalt kunagi. Ta on andnud mulle rõõmu ja rahu anni hoolimata haigusest. Minu suhe Jumalaga tugevneb iga päevaga.

Haigestumisest alates olen teada saanud kolm tähtsat asja, millest tahaksin rääkida.

1. Füüsiline tervis ei ole elus kõige tähtsam asi.
2. Usk ei kindlusta füüsilist tervist. Kui Jumal on otsustanud mu keha mitte tervistada, ei tähenda see, et mu usk oleks nõrk. See tähendab, et Jumalal on minu jaoks parem plaan.
3. Jumal saab kasutada mind *sellepärast, et* ma olen haige; Ta saab kasutada mind mu haiguse *kaudu* võimalikult paljude inimesteni jõudmiseks. Ma soovin seda oma Päästja heaks teha.

Jumal on andnud mulle jõudu, mida vajan iga päev haigusega elamiseks. Tema kätes olen ma kaitstud.

Jumal kutsub ka sind teenistustöösse. Sa võid teenida Jumalat sõbralikkuse, misjonitöö ja ustavate misjoniannetuste kaudu. Annetuste kaudu saad aidata kinnitada nende käsi, kes on võitluses saatanaga eesliinil. Tehke oma vahenditega Jumala tööd.

Thorsten Kraus elab Põhja-Baieris Saksamaal.

3. veebruar 2007
Saksamaa

Vaba Kristuses

Astrid ja Jörg Schillberg

*Kaks inimest võitlesid aastaid sõltuvuse, segaduse ja kahtlusega,
enne kui leidsid vabaduse Jeesuses.*

[Paluge see mina-vormis lugu mehel ja naisel ette kanda.]

Jörg: Mina vabanesin homoseksuaalsusest.

Astrid: Mina vabanesin toidusõltuvusest. Jumal päästis meid sõltuvusest ja andis meile vabaduse Jeesuses Kristuses.

Jörg: Minu vanemad lahutasid, kui ma olin alles väike. Ma igatsesin isa järele ja tundsin, et ta on mu eemale tõuganud. Kui ma olin 5-aastane, kuritarvitas üks perekonnatuttav mind seksuaalselt. Need sündmused ajasid mind segadusse ja panid tunda end armastust mitte väärt olevana.

Kui mõned poisid tõid kooli pornograafilisi ajakirju, lugesin neid. Ma tundsin, et mind tõmbavad meeste pildid. Ma olin üksildane ja igatsesin sõpra, kellega saaksin rääkida.

15-aastasena kohtasin üht noormeest ja me saime kiiresti sõpradeks. Ma sain temaga rääkida ja ma usaldasin teda. Ühel päeval rääkis ta mulle, et tal on

homoseksuaalseid kalduvusi ja ta arvas, et ka mina olen selline. Ma olin šokeeritud, kuid nägin selles ka osalist tõde. Mind tõmbas selle mehe poole, kuid ma tundsin oma tunnete pärast vastikust ja süütunnet. Ma mõtlesin, kuidas saab Jumal mind armastada, kui mul on sellised homoseksuaalsed ihad. Ma tundsin end nii väärtusetu ja süüdlaslikuna. Mul oli vaja kellegagi rääkida, kuid ma teadsin, et keegi ei mõistaks mind. Seepärast ma vaikisingi. Vaikimine oli piin.

Otsustasin üle saada oma ihadest ja süütundest ning alustasin tõsist piibliuurimist, lootes leida lähedasemat suhet Jumalaga. Kuid mu saladuse süü näris mind. Ma otsustasin saada ristitud, lootes et vana mina sureb ja kõik saab korda. Aga miski ei muutunud.

Pärast kuudepikkust võitlust suhte pärast Jumalaga, pettusin ma niivõrd, et loobusin usust, keerasin Jumalale selja ja läksin kirikust ära. Ma otsustasin selgeks teha, kes ma olen. Ma hakkasin elama homoseksuaalset elu. Kuid rahu ja õnne leidmise asemel tundsin end alaväärtuslikumana kui eales varem.

Ma sain teada, et mu vanaema oli suremas. Ma läksin teda vaatama ja seal ma mõistsin, et Jumal armastab mind ikka veel ja soovib, et ma laseksin Tal end vanast elust välja juhtida. Ma palusin Jumalal mu elu muuta ja teha mind uueks ning ma tundsin rahu. Kuid võitlus ei olnud veel kaugeltki läbi. Ma läksin koju väsinu ja kurnatuna. Ma palusin Jumalal saata kedagi, kellega ma saaksin rääkida, kedagi, kes mõistaks mind. Samal nädalal ma kohtusin Astridiga.

Astrid: Ma olen lapsest saadik kehakaaluga hädas olnud. Ma soovisin, et mu pere ja sõbrad aktsepteeriksid mind, kuid ma polnud kunagi piisavalt hea, sale ega tark. Ma tundsin, et mu vanemad on minus pettunud. Et end paremini tunda, ma sõin. Ma palusin, et Jumal vabastaks mind mu sõltuvusest, aga toit oli alati olemas ja ma sõin.

Kui ma sain 19, kolisin kodust ära. Keegi ei öelnud mulle, mida teha, ja mu kaal aina kasvas. Mida rohkem ma sõin, seda kehvemalt ma end tundsin; ja mida halvemini ma end tundsin, seda rohkem ma sõin. See oli nõiarang, millest ma ei suutnud end välja murda.

Kui ma kohtusin Jörgiga, töötasin ma telefonifirmas. Ta meeldis mulle ja ma kuulasin hea meelega, kui ta rääkis. Ma arvasin, et ta on homoseksuaal ja seepärast tundsin end temaga turvaliselt. Me veetsime palju aega Jumalast rääkides ja Piiblit lugedes. Ma unustasin toidu ja mõne nädala jooksul kaotasin ma rohkem kui 25 kilo!

Jörg: Astrid meeldis mulle, kuid mind tegi närviliseks see, et ma ei teadnud, kas mul saab naisega normaalne suhe olla. Mind tõmbas ikka veel mu homoseksuaalse partneri poole ning ma teadsin, et pean oma elus paljus selgusele jõudma. Lõpuks ütlesin ma Astridile, et parem oleks meie sõprus lõpetada, enne kui ta haiget saab.

Astrid: Ma tundsin, et kui me enam ei kohtu, langeb Jörg tagasi homoseksuaalsusesse. Ma tahtsin temaga sõpradeks jääda, et me võiksime ikka vestelda. See oli pingeline aeg. Jörg soovis suhet Jumalaga, kuid ta võitles oma seksuaalsusega. Ning ma leidsin, et hoolin temast palju enam, kui suutsin tunnistada. Ma palusin, et Jumal juhiks meid mõlemaid.

Jörg: Ma ei olnud piisavalt julge, laskmaks Jumalal mind tervistada, kuid Jumal ei loobunud. Ta näitas mulle mitmel moel, et Ta armastab mind ega ole mind hüljanud. Ma mõistsin, et pean loobuma oma endisest elust. Me vestlesime Astridiga tundide viisi. Lõpuks ma palvetasin: "Jumal, ma soovin neist tunnetest loobuda, kuid ma olen jõuetu. Aita mind."

Samal ööl ilmutas Jumal mulle, miks ma olin homoseksuaalsusele vastuvõtlik. Ta näitas, kuidas seksuaalne kuritarvitamine, isa eemaletõmbumine ja sõber, kes oli mu segadusele andnud nimeks homoseksuaalsus, olid aidanud kaasa mu tunnete segadusele ja homoseksuaalsetele kalduvustele. Ma rääkisin kõigi inimestega, keda

ma tundsin mu segadusega seotud olevad, paludes andestust või pakkudes seda. See oli puhastav aeg. Kuid ma ei teadnud, kus mu isa on ning ma polnud kindel, kas ma suudaksin temaga rääkida, seepärast palusin Jumalal võtta minult vihkamine. Ma leidsin palves andestuse.

Astrid: Ma teadsin, et vajan Jumalat, kuid ma ei olnud aastaid kirikus käinud. Jörg ütles mulle, et ta on seitsmenda päeva adventist, seepärast läksin ma adventkirikusse. Inimesed olid seal nii sõbralikud ja armastavad! Nad kutsusid mind nädala sees koos käivasse piibliuurimisgruppi ja ma läksin. Ma teadsin, et Jumal käib minuga kaasas. Peagi hakkas ka Jörg minuga kirikus käima.

Jörg võitles ikka kiusatusega, kuid ta sai päev päevalt tugevamaks. Lõpuks palus Jörg mind endale naiseks. Ma teadsin, et Jumal tervendab meid ja soovib, et oleksime koos, seepärast ma ei kartnud.

Jörg: Meil olid tõsised piiblitunnid ja me saime ristitud. Sel korral ma ei püüdnud Jumalale alistuda. Jumal juhtis meid. Ta juhtis meid õppima sotsiaaltööd Saksamaa adventkoolis, et me saaksime teenida neid, kes olid sõltuvuses ja kahjulike eluviisidega, nagu meie olime.

Homoseksuaalsus on sõltuvus nagu alkoholismgi. Tagasilangemise oht ei kao täielikult kunagi. Ainult lähedases suhtes Jumalaga suudame olla vabad meid piiravatest pattudest.

Astrid: Minu sõltuvuseks oli toit, mis on meil alati käepärast. Kui mu suhe Jumalaga ei ole lähedane, on mul kiusatus hea enesetunde saavutamiseks süüa. Me käime pideva tervenemise rada. Meie usk annab meile jõudu sõltuvused eemale tõrjuda.

Jörg: Nüüd ma olen vaba Jeesuses. Jumal on andnud mulle uue elu ja erilise töö. Me soovime aidata inimesi, kes on oma hävitavate eluviiside lõksus. Me soovime pakkuda neile Jeesust.

*Jörg Schillberg lõpetab sotsiaaltöö magistriõpinguid
Friedensau ülikoolis Saksamaal.
Astrid Schillberg lõpetas bakalaureuseõpingud.*

10. veebruar 2007
Prantsusmaa / Šveits

Uued võimalused

Charlotte Ishkanian

Miks rajada uut kogudust linna, kus enamik kirikuid võitleb allesjäämise nimel?

[Paluge see intervjuu-reportaaž neljal noorel inimesel ette kanda. Teil on vaja jutustajat, kahte noormeest (Fabien ja Eloi) ja ühte neidu (Emese).]

Jutustaja: Genf on võimas linn, rahvusvaheliste organisatsioonide ja panganduse keskus. Ja nagu paljudes linnades, on siingi inimesed hõivatud selle maailma murede ja rõõmudega ning on surunud Jumala oma elust välja. Pühapäeva hommikuti on enamikes Genfi kirikutes jumalateenistustel ainult käputäis inimesi.

Koguduse juhid Šveitsis ja Euro-Aafrika Divisjonis on võtnud eesmärgiks rajada Genfi elujõulise uue seitsmenda päeva adventistide koguduse ning on palunud seda

läbi viima noored adventistid. Koguduse rajamine on antud läheduses, Prantsusmaal Collonges's asuva adventseminari õpilastele ja õppejõududele.

Täna on meiega kolm noort inimest, kes löövad kaasa selle koguduse rajamisel. Vasakult paremale on meil Fabien, koguduse rajamise õpilasjuht, ja tema kaastöölised Eloi ja Emese.

Fabien, selgita pisut koguduse rajamise programmi.

Fabien: Eesmärgiks on kaasata adventnoori, kes suudavad teha oma usu asjakohaseks nendele, kes hetkel kirikus ei käi. Me panime sellele programmile nimeks "LeLab", osaliselt sellepärast, et tegemist on katsega ja katseid viiakse tihtipeale läbi laboris.

"LeLab-is" osalevatel õpilastel on erinevad taustad ning neil on unikaalsed talendid ja oskused. Enne, kui Jumal mind kutsus, olin ma ehitusinsener, ja nüüd töötan ma teoloogia õppimise ajal selles koguduse rajamise programmis. "LeLab" on just see, mida ma vajasin, et pühendada oma elu Jumala teenimisele.

Jutustaja: Eloi ja Emese, kuidas teie "LeLab-i" sattusite?

Eloi: Ma olen pärit Hispaaniast. Ma kavatsesin ülikoolis kompositsiooni õppida, kui tuli Genfi pastor ja rääkis koguduse rajamise projektist. Ma tundsin, et Jumal kutsub mind meeskonnaga ühinema. Jumal kasutab minu muusikaannet ja arvutigraafikaoskusi meie programmi heaks. Ma komponeerin meie programmide jaoks muusikat ning teen arvutil plakateid ja kutseid.

Emese: Ma tulin Ungarist Genfi lapsehoidjaks. Genfi ülikoolis prantsuse keelt õppides kuulsin ma "LeLab-i" projektist. See avaldas mulle muljet ja ma esitasin soovi meeskonnaga ühineda.

Ma olen seltskondlik inimene. Mulle meeldib luua sõbralikku õhkkonda ning tuua inimesi kokku nii, et nad tunneksid end teretulnuna ja mugavalt. Ma püüan kohtuda kõigiga, kes meie koosolekutele tulevad, ja teha nii, et nad sooviksid tagasi tulla.

Fabien: Meie programmis töötab umbes 20 inimest, osad adventseminarist ja osad Genfi adventkogudustest, viimased töötavad vabatahtlikena.

Jutustaja: Milliseid programme te esitate inimestele, kes tulevad ja kuidas programmid vastu võetakse?

Fabien: Ühe esimese seeria teemaks oli "Silmast silma", milles me esitasime Jeesust piiblitegelaste, nagu naine kaevul, silme läbi. See programm tutvustas Kristust algtasemel. Seeria lõpuks oli umbes 60 inimest vähemalt ühe korra käinud. Praegu on meie koosolekute keskmine külastatavus 20-30 inimest ühel õhtul. Nüüd on meil andmebaas rohkem kui 100 inimesega, kes tunduvad olevat tõsiselt kaalumas, kas võtta Jeesus oma ellu vastu. See ongi meie eesmärk.

Teine võimas programm, mida esitame, on "Labürint", vaimulik kohtumine Jumalaga. See ei ole labürint, kus võib ära kaduda, vaid teekond, rada Jumala poole. Osalejad käivad sellel rajal ja peatuvad jaamades, mis aitavad neil mõista, et Jumal on olemas, et Jumal armastab neid ja et nad peavad otsustama, kuidas nad Jumala kutsele vastavad. Me kohandasime selle programmi ühe teise kristliku organisatsiooni omast ning paljud on meile rääkinud, et nad kohtasid Jumalat esimest korda just selle programmi raames.

Me peame koosolekuid avalikes saalides, mitte kirikutes. Me pakume süüa või suupisteid ning anname aega üksteise tundmaõppimiseks. Siis esitame oma selle õhtu teema. Meie eesmärgiks on panna inimesed alati mõtlema, et Jumal võiks olla nende elu osa.

Jutustaja: Kui paljud külastajatest on mitte-adventistid?

Emese: Rohkem kui pooled. Varsti saab meie programmi tulemusena ristitud üks noormees. Kuid asi pole pelgalt ristimistes; asi on Jumalaga kohtumises.

Eloi: Meie liikmete tuumik on adventistid, kuid mõned neist ei olnud oma koguduses tegevad, enne kui nad tulid “LeLab-i” programmi osalema. Nad on leidnud Jumala töö, mis on nende jaoks tähendusrikas, ning “LeLab” on koht, kus nad saavad Jumalat teenida.

Emese: Nüüd moodustame kolmeliikmelisi grupe, kes käivad nädala sees kodudes koos. Me loodame, et need väikesed grupid on selleks, et olla üksteise jaoks olemas, et palvetada üksteise eest ja hoida üksteist vaimuliku teekonna kestel. Igal nädalal anname neile küsimused, millele nädala sees mõelda või mille üle arutleda. Lõpuks hõlmab see ka piibliuurimist, kuid kõigepealt on neil vaja üksteist tundma õppida.

Jutustaja: Milline on vastukaja teie programmidele?

Fabien: Me oleme erutatud. Üks ülikoolitudeng, kristlane, mitte adventist, palus meid appi ülikoolilinnakusse väikese grupi töö alustamiseks. Tal ei olnud toetust alustamiseks, seepärast me aitasime teda. Nüüd tegutsevad kaks gruppi koos ja saavad tihti kokku.

Eloi: Üks edukas äriees tuli meie koosolekutele otsides. Tal oli isiklikus elus kriis ja ta otsis elu mõtet. Ta leidis meid ja nüüd loeb ta korrapäraselt Piiblit. Ta ütleb, et ta ei ole kristlane, kuid me näeme tema elus märkimisväärset muutust.

Jutustaja: Kuidas erineb teie rajatav kogudus neist kirikutest, mis pooltühjad on?

Fabien: Me kasutame inimeste Kristuse juurde toomiseks mittetraditsioonilisi meetodeid. Kogudus, mida rajame, tuleb kaasaaegne, kus mõeldakse pigem kaasaja inimese kui traditsioonilise kuueteistkümnenda või isegi kahekümnenda sajandi kristlase moodi. Selleks, et inimesed huvi tunneksid, peame näitama neile, et Kristus sobib nende ellu, rahuldab nende vajadused ja kutsub neid täna.

Jutustaja: Mismoodi on teie praegune tegevus maailma kogudusele oluline?

Emese: Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab seda projekti rahastada. Me teame, et Euroopa kogudus kasutab ka teistes linnades seda, mis siin õnnestub. Kui see õnnestub Genfis, õnnestub see ka igal pool mujal. Kuid selle töö jätkamiseks ja koguduse rajamiseks on raha vaja. Ma loodan, et koguduseliikmed annavad sellel kolmeteistkümnendal hingamispäeval heldelt. Terve kogudus on tugevam selle tõttu, mida me siin Genfis teeme.

Charlotte Ishkanian on ajakirja “Mission” toimetaja.

17. veebruar 2007

Prantsusmaa

Teekond koos Jumalaga

Patricia Miranda

*Ta rändas Euroopas ringi seikluste nimel,
kuid Jumal juhtis ta elu muutvale teekonnale.*

[Paluge see mina-vormis lugu ühel noorel naisterahval ette kanda.]

Mina olen Patricia. Ma sündisin Brasiilias ning kasvasin üles portugali ja hispaania keelt rääkides. Ma armastan seiklusi ja kui ma sain 17, läksin Ameerika Ühendriikidesse õppima. See meeldis mulle nii väga, et jäin sinna keskkooli lõpetama

ja jätkasin pärast lõpetamist kaks aastat õpinguid kolledžis, kuni mul raha otsa sai ja pidin koju tagasi minema.

Ma olin sundseisus. Ma ei saanud Brasiilias ülikoolis õppida, kui ma ei olnud keskkooli riiklikku lõpueksamit sooritanud, ning ma olin olnud riigist nii kaua ära, et ma ei teadnud, mida lõpueksam endast kujutab. Mida ma pidin tegema? Ma olin jätnud Brasiiliasse tagasi pöördudes maha oma sõbrad, kooli ja töökoha. Kuid enamik mu Brasiilia sõpru olid laiali läinud. Ma olin üksinda.

Üks minu sõpradest õppis Prantsusmaal ja ma läksin talle külla. Mulle meeldis see ja ma otsustasin prantsuse keelt õppida. Aga kus? Ma pöördusin tagasi Brasiiliasse ja otsisin interneti kaudu kooli, kus saaksin prantsuse keelt õppida. Kuid kõik need oli väga kallid ja seepärast ma otsustasin minna Prantsusmaale lapsehoidjaks. See oli suurepärane võimalus õppida tundma kultuuri ja keelt.

Kui ma perekonda otsisin, palvetasin ma palju, ja Jumal juhtis mind toredasse kolme tütrega perekonda. Isa rääkis portugali keelt ja mõlemad vanemad rääkisid inglise keelt, nii et me saime üksteisest aru. Peagi saabusin Prantsusmaale ja kohtusin oma uue perega.

Me söime koos lõunat, siis läksid vanemad tööle, jättes mind lastega omapead koju. Lapsed ei osanud inglise keelt. See oli raske, kuid tüdrukud olid toredad.

Ma leidsin adventkiriku ja läksin samal hingamispäeval sinna. Ma ei saanud eriti paljust aru ega suutnud ka palju rääkida, kuid seal oli tore. Keegi kutsus mind enda juurde sööma ja pärast päikeseloojangut mängisime mitmeid mängu. Ma ei saanud koju enne keskööd. Ma sain nii suurest prantsuse keelele keskendumisest peavalu!

Ma nägin kõvasti vaeva prantsuse keele õppimisel ning üheksa kuu pärast suutsin ma juba päris hästi rääkida ja aru saada. Puhkuse ajal läksin ma adventnoorte kongressile. See muutis mu elu.

Mõned tudengid rääkisid Genfi “LeLab-i” programmist. See oli alternatiivne jumalateenistuste programm ilmalikele inimestele, kes kirikus ei käi. Nad otsisid vabatahtlikke aastaks programmi töötama. Ma olin mõelnud tudengina misjonär olla ja olin töötanud suvel adventistide suvelaagrites. Mul oli meeles, kuidas ma olin inimesi kirikusse kutsunud ja nad ei tulnud kunagi. Traditsiooniline kirik ei olnud see, mida nad otsisid. “Peab olema mingi moodus nendeni jõudmiseks,” mõtlesin ma. “Aga kuidas?”

Ma mõistsin, et see “LeLab-i” projekt oligi just sedasorti programm, mis oli kavandatud loominguviisil ilmaliku ülikooli tudengiteni jõudmiseks Genfis. “See on see, mida ma tahan teha!” mõtlesin ma. Ma panin koosoleku lõpul end programmi jaoks kirja ja täitsin pikaajalise töö avalduse.

Kahe kuu pärast sain kirja. “Sa said sisse! Tule septembris Collonges’sse [adventseminari] teoloogia kursustele kirja panema.” Nii kiiresti! Ma sõitsin Collonges’sse end kirja panema kursustele, mis olid “LeLab-i” programmis töötajatele tasuta.

Ma rabelesin, et teha ära koolitöö ja täita kohustused “LeLab-i” ees. Jumal õnnistas ja ma sain valmis nii koolitöö kui “LeLab-i” tööga.

“LeLab”, mis tähendab lihtsalt laborit, keskendus ilmalikule kuuljaskonnale alternatiivsete jumalateenistusprogrammide esitamisele. Me lõime ise midagi või kohandasime oma programmidele olemasolevat materjali. See oli keeruline, kuid samal ajal imeline.

Me koostasime 10-nädalase kursuse, kus arutleti Jumala-teemaliste põhiküsimuste üle, nt “Kes on Jeesus?”, “Miks Ta suri?” ja “Kas ma võin oma usus kindel olla?” Üks seeriale tulnud tüdruk oli protestantliku pastori tütar, kes oli oma isa kirikust ära tulnud ja tundis nüüd, et Jumal on ta hüljanud. Kursuse lõpuks tuli ta tagasi Jumala

juurde ja kirikusse ning tõi kaasa oma poisi, kel ei olnud seni mingit religioosset kogemust. See on meie eesmärk – tutvustada inimestele Jumalat või tuua tagasi need inimesed, kes olid Jumalast eemale triivinud.

Jumalateenistuses on muusikat, näitlikke stseene ja arutelusid, mis kõik on seotud valitud teemaga. Need jumalateenistused ei ole hingamispäevased jumalateenistused, millena neid adventistid tunnevad. Pigem käime koos reede õhtuti ning lõpetame suupistete ja osadusega. Kogu eesmärk on tõmmata inimesi Kristusele lähemale.

Aastapikkune töötamine “LeLab-is” kasvatas mu usku ja õpetas mooduseid, kuidas jõuda inimesteni nii, et nad reageeriksid. See programm on valgusaastate kaugusel sõbra kirikusse kutsumisest. Ja inimesed, kes ei ole võib-olla kunagi oma jalga adventkirikusse tõstnud, tulid vähemalt ühele meie programmile.

Meie kooskäimised on sageli hotelli koosolekuteruumis. Kui me tegime kristluse põhikursust “Silmast silma”, panime hotelli seinale plakati. Üks mees tuli, sest teda huvitas Jeesus Kristus kui ajalooline isik. Ta käib ikka veel kohal. Ta palus Piiblit ja hakkas seda lugema. Nüüd aitab ta “LeLab-i” reklaami ja turundusega, mis on tema erialaks.

Kuidas “LeLab” mind muutis? See tõi mind rohkem ühendusse Euroopa ilmalike tudengitega. Ma õppisin oma kreeka keele ülesandeid tihti “Starbucks-i” kohvikus. Ühel päeval nägin tühja kohta noormehe vastas, kes rääkis hispaania keelt. Ma küsisin, kas võin sinna istuda, ja ta noogutas, jätkates oma vestlust. Ma istusin ja hakkasin kreeka keelega tegelema. Mõne hetke pärast vaatas noormees mind ja nägi Uue Testamendi kreeka keele grammatika raamatut. Ta küsis: “Mis asi see Uus Testament on?” Ma rääkisin talle, et olen teoloogiatudeng. Ta hakkas esitama küsimusi Jumala kohta – siin, “Starbucksis”, ilma, et oleksin öelnud sõnagi. Ta küsis, mis kirikus ma käin ja mida meie kirik geide kohta ütleb. Ma ütlesin talle, et Jumal armastab iga inimest, olenemata tema pattudest, ning pattu teeme me kõik. Siis ütles ta: “Ma olen gei. Minu ema mõistab mind hukka.” Ma kutsusin teda meie programmidele. Me kohtusime veel mitmeid kordi “Starbucksis” ja saime sõpradeks. Seda Jumal soovibki, et oleksime sõbrad ja julgustaksime teisi. Kui Jeesus oli maa peal, suhtles ta prostituutide ja maksukogujatega, keda kirik vältis. Me soovime olla rohkem Jeesuse moodi ja suhelda nendega, kelle Jumal meie teele saadab.

Ilmalike inimesteni jõudmiseks peame olema sõbralikud, lahked ja mitte hukkamõistvad. Selle sain teada “LeLab-is” osalemise aasta jooksul ning ma ei taha seda kunagi unustada.

Teil on võimalik sellel kvartalil muuta Genfi ilmalike inimeste elusid. Osa kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab “LeLab-il” teha oma teenimistööd Genfi elanike hulgas. Aja jooksul rajatakse sellesse suurepärasesse linna kogudus, mille tuumikuks on inimesed, kes tulevad Kristuse juurde “LeLab-i” kaudu. Kas te ei sooviks meiega ühineda?

*Patricia Miranda lõpetab teoloogiaõpinguid.
Ta sooviks saada noorte pastoriks või nõustajaks.*

24. veebruar 2007
Prantsusmaa

Tulest välja tõmmatud

Marine Doung

*Isegi pärast aastatepikkust Prantsusmaal elamist tundis ta end kõrvalejätetuna.
Ta igatses lähedast sõprust ning mõtles, kas Jumal on olemas.*

Marine elu ei ole kerge olnud. Ta oli ainult 7-aastane, kui tema kodumaal Kambodžas võtsid võimu punased khmeerid ning purustasid ta pere. Marina lahutati emast ja pandi põllule tööle koos teiste väikeste tüdrukutega. Nad töötasid varavalgest hilisõhtuni riisi istudes, kariloomi karjatades, mulda kandes. Neil ei olnud kunagi piisavalt süüa ja riided rippusid nende kõhnadel kehadel.

Kui keegi lastest ei töötanud sõdurite arvates piisavalt kiiresti, karistati teda teiste ees. Marine igatses ema järele ja kartis, et ei näe teda enam kunagi.

Siis ilmus ema ühel päeval Marine laagrisse. "Sõda on läbi," sosistas ta Marinele. "Tule minuga kaasa, lähme koju." Marine läks emaga kaasa ja oli peagi koos vendade ja õdedega. Väike pere läks tagasi kodukülla. Marinel tuli ikka kõvasti tööd teha, kuid pere oli jälle koos.

Ühel päeval said nad kirja isalt, kes elas Prantsusmaal. Ta korraldas neile teejuhi, kes pidi pere Taisse viima. Neil tuli kõndida öösel ja magada metsas. Sageli kuulsid nad läheduses laske. Pärast nädalapikkust kõndimist ületasid nad Tai piiri ja jõudsid põgenikelaagrisse.

Pere jäi laagrisse aastaks, kuni Marine ema suutis saada Prantsusmaale minekuks vajalikud dokumendid. Lõpuks läks pere Prantsusmaale suunduvale lennukile. Marine oli 14-aastane ning ta polnud oma isa näinud sellest peale, kui oli väike laps. Kas isa tunneb ta ära?

Pere jäi põgenike keskusesse ootama, et isa tuleks neile järele. Ühel päeval ütles ema vaikselt: "See on su isa." Marine vaatas nende poole kõndivat võõrast, kuid ei tundnud teda.

Isa tervitas peret südamlikult ja aitas neil seada end sisse korterisse, mille ta neile oli muretsenud. Kuid isa ei jäänud nendega. Marine küsis, miks, ja ema selgitas: "Su isa lahkus Kambodžast enne sõda ja ta ei teadnud, kas me oleme elus või mitte. Tal on nüüd uus perekond."

Marine ema leidis tööd ja lapsed läksid kooli. Peagi läks elu rööbastesse. Marine ning ta vennad ja õed pidid enne tavaliste õpingute alustamist õppima prantsuse keelt. Marine nägi kõvasti vaeva ja jõudis peagi teistele omaealistele järele. Aga kui ta sai 17-aastaseks, tundis ta, et peab aitama emal teiste laste eest hoolitseda. Seepärast õppis Marine keskkooli lõpetamise asemel juuksuriks ja sai juuksurialongis tööd.

Isegi pärast aastatepikkust Prantsusmaal elamist tundis Marine, et ei kuulu siia. Ta tundis, et tema elus oli midagi puudu, kuid ta ei teadnud, mis see oli. Kuigi suurem osa tema sõpru ei huvitunud religioonist, tundis Marine Jumala vastu huvi. Ta mõtles, kas Jumal on tõesti olemas, ja kui on, siis milline Ta on. Marine hakkas Jumalat otsima.

Marine kohtus noortega, kes nimetasid end kristlasteks. Ta käis nende teenistusel, kuid lahkus, kui avastas, et nad praktiseerivad spiritismi ja nõidust. See ei olnud see, mida ta otsis.

Ühel päeval kohtus Marine Sevaniga, kes oli ka kambodžalanna. Neist said sõbrad ja Sevan kutsus Marine enda juurde õhtusöögile. Kui nad sööma istusid, nägi Marine üllatusega, et Sevan kummardas pea. "Mida sa teed?" küsis Marine.

"Ma palvetan, tänan Jumalat toidu eest," vastas Sevan.

Marine ei olnud varem näinud kedagi enne sööki palvetavad. Söömise ajal esitas Marine palju küsimusi ning Sevan rääkis Marinele Jumalast ja Tema Sõnast Piiblist. Ta kutsus Marinest endaga hingamispäeval seitsmenda päeva adventistide kirikusse. Marine oli nõus.

Kui nad kahekesi väikesesse adventkirikusse sisenesid, tervitasid liikmed Marinet südamlikult. Pastori jutlus puudutas ta südant. Marine sai Piibli ja hakkas seda lugema. Ta sai teada, et Jeesus on tema Päästja. Marine mõistis, et oli leidnud selle, mida otsis.

Marine märkas, et usklikud ei tee hingamispäeval tööd, vaid kasutavad seda päeva Jumala ülistamiseks. Ta ei olnud varem hingamispäevast midagi teadnud, kuid ta mõistis, et see on imeilus mälestus Jumala loomisnädalast, päev, mil Jumal soovib olla koos oma lastega. Marine soovis igal hingamispäeva jumalateenistustel käia, kuid ta teadis, et laupäev on salongis, kus ta töötab, kõige kiirem päev. Ta palus oma uutel sõpradel palvetada, et ta saaks hingamispäevad vabaks.

Marine ülemus keeldus talle kõiki hingamispäevi vabaks andmast, kuid Marine valmistus ristimiseks, lootes, et Jumal lahendab olukorra. Lõpuks oli ülemus nõus Marinele hingamispäevad vabaks andma ja Marine sai ristitud. Siis ütles ülemus talle: "Sinu kliendid nõuavad, et sa oleksid laupäeviti tööl. Ja teised töötajad ütlevad, et see pole aus, kui sina saad laupäevad vabaks, aga nemad peavad töötama. Neil on õigus. Sa pead hakkama jälle laupäeviti tööle." Kui Marine ütles ülemusele, et ta ei saa hingamispäeviti töötada, võttis ülemus tal töötunde poole vähemaks.

Marine nõustus osalise tööajaga, sest tal ei olnud muud valikut. Tema pere muretses üha enam selle pärast, et tema huvi usu vastu mõjutas tööd. Surve töö muutus aina suuremaks ja lõpuks lasi Marine ülemus ta töölt lahti. Marine ema vihastas, kui sai teada, et Marine kaotas töö. "Sa vihastad oma ülemust mingi tobeda religiooni pärast?" ütles ema. "Mis jumal see on, kes teeb nii, et sa töö kaotad?"

Marine ei leidnud tööd ja hakkas muretsema, kuidas ema toetada. Ta arutles, kas ta oli ikka õigesti teinud. Ema oli tema parema elu nimel nii palju ohverdanud. Ja nüüd, kui oli tema kord ema toetada, ei saa ta seda teha. Mis veelgi hullem, ta ema ei mõistnud, kuidas saab olla usk Jumalasse olulisem kui töö.

Rasketel kuudel julgustasid Marine kirikusõbrad teda ja aitasid tal usus kindlaks jääda. Marine sai teada adventseminarist Collonges's ja pani end sinna kirja prantsuse keele õpingutele ja mõnede teoloogiakursustele, et süvendada oma teadmisi Piiblist. Kuigi ta on kurb, et peab oma vananevast emast kaugel olema, tunneb ta, et Jumal juhtis teda õppima.

Marine tahaks ühel päeval minna tagasi Kambodžasse, et rääkida Jumala armastusest inimestele, kes elavad ikka veel pimeduses. "Neil on nii vähe lootust ja nad vajavad Jumala sõnu nagu põuane maa vihma," ütleb Marine. Marine usub, et Jumal juhib teda, mis iganes ka tulevikus juhtub.

Meie misjoniannetused aitavad jõuda inimesteni, kes on asunud võõrale maale elama sõja ja loodusõnnetuste tõttu, ning näidata neile, et neil on kodu ja pere Jumala laste juures.

Marine Doug õpib prantsuse keelt Saleve Adventilikoolis Prantsusmaal.

3. märts 2007

Misjonitöö mäetipul

Just nagu valdeslased tunnistasid oma usust mägede peidupaikadest Euroopas, nii tunnistab kristlaste grupp oma usust riigis, mis on evangeeliumi suhtes vaenulik.

Ühe Vahemere riigi* mägedes, kaugel suurtest linnadest, elab ainulaadne inimgrupp. Maa põlisasukate järeltulijad põgenesid mägedesse, kui araablased riiki tungisid ja selle lõpuks vallutasid. Vallutajad tõid kaasa oma religiooni. Hobustel ratsutav sõjavägi alistas kergesti linnad ja külad rannikul ja orgudes. Aga kuna nende hobused ei suutnud ronida järsul mägismaal, jätsid vallutajad sealsed elanikud rahule. Sajandeid elasid need inimesed ülejäänud riigist suhteliselt isoleeritult.

Need inimesed olid kristalsed ja nad võtsid mäetipu pühamutesse oma piiratud teadmised kristlaste Jumalast. Kuid aja jooksul pöördusid nad islamiusku ja lõpuks kaotasid nad teadmised oma kristlikust päritolust. Kuid nad elavad ikka mägikülades, kaugel linnaelanike poliitilistest ja religioossetest õpetustest.

Kamel kasvas üles ühes mägikülas. Tema vanemad ei olnud eriti usklikud ega praktiseerinud kodus islamit. Varasest lapsepõlvest peale oli Kamel kuulnud kristlusest ning isegi unistas kristlaseks saamisest. Ta ei osanud öelda, mis kõitis teda selle ebapopulaarse religiooni juures. Kui üks teismeline sõber rääkis talle imedest, mida Issa (Jeesus) oli teinud, sai tema süda liigutatud.

Ühel päeval rääkis sõber Khalid Kamelile Jeesusest. Khalid ise oli tutvunud Kristuse evangeeliumiga alles mõne kuu eest ega olnud veel ristitud. Kuid ta ei suutnud oodata, et rääkida teistele, mida oli Jeesusest teada saanud. Kamel kuulas Khalidi juttu Jeesusest ning sõbrad arutlesid Jeesuse õpetustest tundide viisi. Selle vestluse lõpuks oli Kamel veendunud, et Jeesus oli midagi enam kui islami prohvet. Ta oli tõepoolest Kristus.

Khalid oli kuulnud Jeesusest Brahimilt, vanemalt mehelt, kes elas naaberkülas. Mitmete aastate eest oli Brahim õppinud Jeesust tundma ja võtnud Ta oma Päästjaks vastu. Pärast kaasusklikega Piibli uurimist sai ta seitsmenda päeva adventkogudusse ristitud. Ta süda oli täis innukat soovi tunnistada mägedes elavatele naabritele oma usust, aga kui ta püüdis äratada neis huvi Jeesuse lugude vastu, siis enamik keeldus. Nad oli ju lõppude lõpuks moslemid. Aga Brahim ei andnud alla. 12 aastat palvetas ta mägikülade elanike pärast, et Jumal avaks nende südamed tõe.

Siis kohtas ta 2002. aastal Khalidi, kes tõi Kameli ja lõpuks ka tema sõbra Smaeli Jeesusest õppima. Peagi hakkas väike kolmest noorest ja Brahimist koosnev grupp küla lähedal puu all, mõne sammu kaugusel teest, kokku saama. Noormehed istusid kaasatoodud kividel ringis õlipuude all ja kuulasid, kuidas Brahim neile Piibli tõdesid selgitas.

Noormehed ja nende õpetaja tänasid Jumalat tõdede eest, mida Ta neile näidanud oli. Nad palvetasid koos ja muretsesid lähedusesasuvate külade elanike pärast, kes tundusid olevat Päästja õpetustele sulgunud. Mitu kuud käis väike grupp oliivisalus palvetamas ja koos õppimas. Tihti peale keetsid nende koosolekud hilise õhtuni.

Siis pidi Brahim kolima teise külla, jättes kolm noormeest ja nende usu iseeneste hooleks. Kuid nad ei heitnud meelt. Noorusliku innukusega otsustasid nad igal õhtul oliivisalus kokku saada, et pidada jumalateenistust ja palvetada. Nad nimetasid selle koha oma Õlimäeks.

Kolm sõpra kutsusid veelgi sõpru oma teenistuse ja palvega ühinema. Iga kord, kui tuli uus sõber oliivisallu, pani grupp ringi uue kivi istumiseks. Kui üha uued inimesed grupiga ühinesid, et Jeesusest teada saada, kasvas kivide ring aina suuremaks. Palvegruppi tuli kokku 25 inimest. Mõned ei jäänud, kuid teised jäid. Grupi tuumik kasvas kolmelt noormehelt kümnele, nende hulgas olid ka kolm ustavat sõpra, kes olid grupi rajanud. Koos ülistasid nad Jumalat, palvetasid ja otsisid Piiblist Jumala tõdesid.

* Selle väikese usklike grupi kaitsmiseks jätame riigi nimetuse välja.

Kolm aastat kohtus grupp peaaegu igal õhtul, soojadel suveõhtutel ja külmadel, vihmastel talveõhtutel. Taskulambi valgel laulsid ja palvetasid nad koos ning jagasid Jumala Sõna.

Sõnum väikesest Õlimäel koos käivast kristlaste grupist levis ning pastor või piiblitööline hakkasid ronima mäekülge pidi üles, et väikese grupiga kohtuda ja nende usku kinnitada. Kolm aastat, nii vihmas kui päikeses, sai sõprade ring oliivisalus kokku, et koos palvetada ja Jumalat ülistada. Kamel ja Khalid veendusid adventkuulutuse tõsesuses ning olid esimesed grupiliikmed, kes said ristitud. Nad rändasid ristimiseks külast tunniajase tee kaugusel asuva järve äärde.

Ühel päeval oma isa õlipuudelt oliive korjates palus Kamel Jumalalt kahte asja. "Issand, luba mind käia Sinu teel ustavalt, hoolimata takistustest, mida teel kohtan, ning palun aita mul jagada Sinu leitud rõõmu kõigiga, kellega kohtun." Jumal vastas Kameli palvele ja viimased kaks aastat on ta koos kohaliku pastoriga töötanud õppimise ajal väikest mägikogudust juhtides.

Külalismsisjonär kuulis õlipuude all kohtuvast ustavast usklike grupist. Ta läks tagasi kodumaale ja rääkis selle väikese grupi pühendumisest Jumalale. Ta kirjeldas nende palvelat, mis oli kivide ring õlipuude all ja jutustas nende kohtumisest vihmasel ja külmal õhtul. Kristlastest vendi ja õdesid liigutas nende usklike ustavus, keda nad ei pruugi kunagi kohata, ning nad andsid annetusi, aitamaks väiksel grupil kooskäimiste jaoks hoonet osta.

Mägiusklikud leidsid maja, mille keldris oli garaaž ja selle kohal väike korter, kus on võimalik koosolekuid pidada. Kohe, kui hoone sai möbleeritud, said usklikud tuua kaasa oma peresid jumalateenistustele palju mugavamas ja kutsuvamas paigas.

Smael, Kameli isa ja veel üks sõber on võtnud Kristuse vastu ja palunud ristimist. Smael soovib saada ka pastorikoolitust, mis valmistaks teda saama mägede elanike juhiks.

Jumalal on ustavaid neis paigus, kuhu enamik meist kunagi ei lähe. Meie misjoniannetused tagavad nendele usklikele koolituse ja vahendid, nii et nad saaksid jagada häid sõnumeid Jeesusest oma kaasmaalastega.

10. märts 2007

Türgi

Otsijad

Charlotte Ishkanian

*Türgi koguduses on käputäis usklikke.
Kuid Jumal juhib järjest uusi inimesi Jeesuse tõe juurde.*

Türgi kultuuripealinna ja suurima linna Istanbuli vahetus läheduses seisab vana kivimaja, milles on mõned korterid ja kontor. Üks mees helistab uksekella ja ootab ukse avamist. Ta siseneb ja ronib ülemisele korrusele, kus ootavad vaikselt vesteldes mõned teised. Nad naeratavad tulijale ja jätkavad siis arutelu. On hingamispäeva pärastlõuna ning seitsmenda päeva adventusklikud ja Jumala otsijad peavad koos jumalateenistust.

Mõne nädala eest oli see grupp koos veel umbes 50 inimesega käinud lähedusesasavas adventkirikus. Kuid kirik pandi kinni, sest sel ei olnud õiget valitsuse

luba koosolekute pidamiseks. Mõned usklikest läksid üle mere Istanbuli Aasia-poolle, kus käib koos teine usklike grupp. Mõned jäid koju. Kuid mõned ustavad usklikud ja kaks või kolm neist, kes olid tulnud uurima, mis on kristlus, kohtuvad hingamispäeviti, et koos palvetada ja Piiblit uurida.

Grupi juht Can* on lahke ja sõbralik mees, kel on kirglik soov teistele Jumala armastusest rääkida.

Bener

Bener ei teadnud kristlusest peaaegu mitte midagi, kuni ta nägi unenäo Kristusest. See pani teda otsima kristlaste Jumalat. Inglismaal õppides kohtus ta adventneiuga, kes kutsus teda kirikusse. Talle meeldis, et adventistid võtavad Piibli oma usu aluseks.

Kui ta Türki tagasi läks, otsis ta seitsmenda päeva adventistide kirikut, kuid ei suutnud leida. Ta otsis internetist adventistide kodulehte. Viimaks leidis ta ühe ja küsis, kust ta võiks leida seitsmenda päeva adventistide kiriku Istanbulis. Peagi sai ta meili kiriku aadressiga. Järgmisel hingamispäeval läks Bener jumalateenistusele.

Siis pandi adventkirik kinni ja usklikud hajutati. Bener ühines usklike grupiga, mis nüüd koguneb väikeses korteris Piibli uurimiseks. Bener ei hooli sellest; peasi, et on võimalus rohkem Jumalast teada saada.

Bener valmistub ristimiseks. Ta ootab väga kiriku taasavamist, et saaks oma sõpru jumalateenistustele kutsuda. Vahepeal töötab ta koos pastoriga, et aidata adventistid Istanbulis tuntuks teha. "Nii palju on teha Türgi elanike aidamiseks," ütleb ta. "Meil on vaja õpetada inimestele, kuidas elada tervislikult, lõpetada suitsetamine ja vabaneda narkootikumidest. Inimesed on sellistele asjadele avatud; nad tahavad teada, kuidas tervislikult elada. Meil, adventistidel, on nii palju sellist, mida Türgi elanikele pakkuda."

Deren

Deren elab Istanbulist tunniajase teekonna kaugusel. Ta kohtus adventkristlastega esimest korda sõbra kaudu, kelle onu on seitsmenda päeva adventist. Sõber kutsus teda Istanbuli adventkirikusse ja Deren läks alati, kui tal aega oli. Ta oli üllatunud, et seal käis koos nii palju välismaalasi. Ta ei saanud aru, mis kirik see selline on.

Teistsuguse religioosse taustaga Derenile tundusid jutlused ja laulmine pisut imelikud. Kuid ta käis kohal ja uuris ise Piiblit. Tema ja ta sõber hakkasid koos adventistidega Piiblit uurima. Teistest linnast pärineva pastori seminaril käies mõistis Deren, et ta on Jumala leidmiseks õigel teel. Ta liigub järjest edasi.

Kui Deren rääkis oma naisele, et kavatseb kristlaseks saada, hakkas ka naine temaga koos hingamispäeviti Piiblit uurima. Ta alles alustas Jeesuse tundmaõppimist ning tal kulub kõigile küsimustele vastuse leidmiseks kaua aega. Deren palvetab, et nad võiksid peagi koos seitsmenda päeva adventkristlastena Jumalat teenida.

Selin ja Bahar

Selin ja Bahar on ema ja tütar. Perekond on pärit Bulgaariast, kus Selin keskkooli ajal esimest korda adventistidest kuulis. Ta elas linnas koolis käimise ajal väikeses üüritoas. Tema majaperemees oli adventist ja kutsus teda kirikusse. Selin läks sinna viisakusest ja seal meeldis talle. Ta ei söandanud perele öelda, et ta käib kristlikus kirikus, kartes, et nad võivad vihastada. Nii hoidis ta oma tegevust – ja kasvavat usku Jumalasse – salajas.

* Kõik nimed on inimeste privaatsuse kaitsmiseks muudetud.

Selini majaperemees oli vana ja haige ning koguduseliikmed käisid tal sageli külas, lauldes ja palvetades koos temaga. See avaldas Selinile muljet. Ta märkas üht noormeest, kes alati grupiga kaasas oli. Noormees kutsus ta mõne aja pärast kohtumisele. Jällegi hoidis Selin oma tegevust salajas, teades, et vanemad ei kiida seda suhet heaks ja püüaksid ta panna mehele, kes on nende valitud ja nende usku. Paar abiellus kohe, kui Selin sai ristitud.

1989. aastal läks pere Bulgaariast Türki. Nad asusid elama Istanbuli lähistele. Nad ei leidnud oma kodu lähedalt adventiste ja seepärast teenisid Jumalat koos oma kodus. Moslemiriigis oli raske olla kristlane. Lapsed oli segaduses asjade pärast, mida nad õppisid koolis, kus õpetatavad ideed oli vastupidised sellele, mida kristlased usuvad.

Pere sai teada, et Can, sõber Bulgaariast, oli emigreerunud Türki ja juhtis väikest usklikte gruppi Istanbulis. Nad sõitsid linna vanale sõbrale külla. Külastuse ajal pidasid nad ühise jumalateenistuse. Pere ei saa igal nädalal jumalateenistustel käia, sest nad elavad liiga kaugel, kuid nad tulevad alati kui võimalik, vahel ainult kord kuus. Kuid Bahar, Selini tütar, soovib, et nad käiksid sagedamini. Talle meeldiks igal nädalal adventistide jumalateenistustel käia.

Selin on õpetanud lastele usu aluseid ja palveid juhuks, kui nad kohtavad koolis uskmatust ja kiusatusi sõprade hulgas.

Pelin

Pelin on maaler. Üks tema töödest oli värvida kortereid vanas misjonikontori hoones. Kui mees maalis, rääkis Can temaga, jutustades talle pisut kristlusest ja Jumalast. Pelin, ustav moslem, kuulas töö ajal. Can kutsus Pelinit kirikusse lihtsalt kristlaste jumalateenistust vaatama.

Pelin oli uudishimulik ja pärast maalritöö lõpetamist otsustas ta minna väikest gruppi vaatama. Ta helistas Canile, et küsida grupi kokkusaamise aega ning rõõmus Can ütles talle seda.

“Täna tulin ma esimest korda,” ütleb Pelin. “Mulle meeldib see, mida ma näinud olen ja ma tulen hea meelega tagasi. Ma loodan, et ka mu naine tuleb ühel päeval siia.”

Ja nii nad käivad koos, peavad koos jumalateenistusi, uurivad Piiblit ja vahel ka koraani. Nad kasvatavad usku ülemises toas nagu jüngridki. Kord võivad need inimesed saada osaks uuest ja entusiastlikust usklikte grupist riigis, kus adventistid ei ole eriti tuntud.

Euro-Aafrika Divisjoni kogudusejuhid valisid Türgi, et selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetused aitaksid alustada misjonitööd Türgi elanike hulgas. Palvetage sel kvartalil, et Jumal juhiks selles ilusas riigis usule aluse rajamist.

Charlotte Ishkanian on ajakirja “Mission” toimetaja.

17. märts 2007

Türgi

Elava Jumala armastus

Volkan

Elu, mis püüab jäljendada Jeesuse eeskju, näidates üles lahkust, alandlikkust ja sõprust inimestele meie ümber – see toobki teisi Jumala juurde.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Oma teekonnal Jumala juurde olen kohanud imelisi inimesi – ausaid ja omakasupüüdmatuid, kes on näidanud mulle Jumala armastust sõnagi lausumata. Nad on õpetanud mulle Jumalast oma tegude ja lahkuse kaudu. Ja nüüd püüan ma järgida nende eeskju teistega suhtlemisel.

Ma kasvasin üles konservatiivses religiooses kodus Türgis. Mind õpetatid mitte küsimuse alla seadma seda, mida vanemad religiooni kohta õpetasid. Ema ütles tihti, et kui ma halvasti käitun, muudab Jumal mind kiviks. Meie religioon tundus keskenduvat sellele, mida me teeme, mitte sellele, mida me usume.

Ma lõpetasin kooli ja läksin turismimajandusse tööle. Ma õppisin ära mitu keelt, et saaksin rääkida meie puhkekeskuse külastajatega. Ma kohtusin kütkestavate inimestega kogu maailmast ning mulle meeldis neid tundma õppida, kui nad käisid ilusates randades ja läheduses asuvates ajaloolistes paikades.

Ma märkasin, et kristlased tunduvad olevat teistest inimestest erinevad ja ma tahtsin teada, miks. Seepärast küsisin ma kristlastega kohtudes alati nende usu kohta.

Ühel päeval kohtasin ma Jonast*, saklasest meest, kes peatus hotellis, kus ma töötasin. Ta oli teistsugune – nii lahke ja tagasihoidlik, sõbralik ja viisakas. Ta ei vihastanud, kui asjad ei läinud tema tahtmist mööda, ja ta ei nõudnud kunagi teenindajatelt midagi. Tegelikult tegutses ta iseseisvalt, et meie tööd kergendada. Ta äratas minus huvi ja ma vestlesin temaga igal võimalusel. Kuigi ta oli puhkusel, võttis ta sageli aega minuga rääkimiseks. Me saime sõpradeks. Lõpuks võtsin julguse kokku ja küsisin temalt ta usu kohta. “Ma olen kristlane, seitsmenda päeva adventkristlane,” vastas ta.

“Ma ei ole sellest religioonist kunagi kuulnud,” ütlesin ma. “Mida te usute?”

“Kõige olulisem, mida meie, adventistid, usume, on see, et Jumal armastab inimesi nii palju, et Jeesus suri nende eest. Me soovime rääkida teistele sellest armastusest. Meie nimetus tähendab lihtsalt seda, et me peame hingamispäeva, seitsmenda päeva, Jumala pühaks päevaks ja järgime Piiblit, mis on inspireeritud Jumala Sõna. Sellest loeme, et Jeesus tuleb varsti maa peale tagasi.”

See oli minule ühe korraga liiga palju. “Mis on hingamispäev?” küsisin ma.

“See on eriline päev, mille Jumal andis inimestele Loomise mälestuseks,” ütles ta. “See on päev, mil Jumala järelkäijad tõstavad pilgu maistelt asjadelt ja veedavad aega koos Jumalaga.”

Ma ei olnud kunagi varem midagi sellist kuulnud ning ma tahtsin veelgi teada saada. Seepärast pakkus Jonas, et õpetab mind. Kui me koos Piiblit uurisime, sain Jeesusest teada palju asju, mida ma varem ei teadnud. Ja ma mõistsin, et Jeesus on Jumala poeg.

Kõigil Jonase kahenädalase puhkuse päevadel uurisime koos Piiblit. Päeval, mil ta koju läks, andis ta mulle türgikeelse Piibli. Ma lubasin seda lugeda.

Mõne nädala pärast sain Jonaselt kirja, kus ta rääkis oma sõbrast Romanist, kes elab läheduses. Ta soovitas mul Romani külastada ja andis isegi tema telefoninumbri. Kui ma kohtusin Romaniga, olin hämmastunud, kui sarnane oli ta mu sõbrale, nii lahke ja tagasihoidlik. Ma sain teada, et Roman on adventpastor. Ma jätkasin piiblitunde Romaniga.

* Nimi muudetud

Mu vaimulik elu edenes, kuid tööl ei läinud hästi. Lõpuks otsustasin töölt ära tulla. Kui Roman teada sai, mis oli juhtunud, küsis ta, kas ma tõlgiksin saksakeelseid Piibli õppetükke türki keelde. Ma olin nõus ning tõlkides sain veelgi rohkem Piiblist teada.

Ma käisin adventkirikus, kus mind koheldi nagu venda. Mõne kuu pärast palusin Romanilt ettevalmistust ristimiseks.

Mul oli probleem. Ma tahtsin abielluda, kuid ma ei tundnud ühtegi kristlasest naist. Ja mu vanemad soovisid, et abielluksin korraliku moslemitudrukuga. Ma kohtusin Handaniga, mu isa sõbra tütreaga. Meie vanemad soovisid, et me abielluksime, kuigi me ei tundnud teineteist. Ma palvetasin selle pärast palju ja lõpuks me abiellusime. Kuid ma ei olnud ikka veel Handanile rääkinud, et olen kristlane. Ma olin kindel, et see ei rõõmusta teda.

Ma töötasin ekspordifirmas, kuid uus adventpastor kutsus mind endaga töötama. Kuid nüüd, kui olin abielus, pidin arvesse võtma oma pere turvalisust. Ma olin kindel, et mu naine ei taha, et jäta kindla töökoha kristliku kiriku jaoks töötamiseks.

Siis kutsus uus pastor mind ja mu naist oma perega õhtusöögile. Handan märkas, kui tagasihoidlikud ja sõbralikud need kristlased olid. Seepärast küsisin ma pärast õhtusööki, mida ta arvaks sellest, kui ma tulen töölt ära ja hakkan kiriku heaks töötama. Ta oli nõus ja nii alustasingi uut tööd. Ma ei olnud ikka veel naisele rääkinud, et olen kristlane.

Kui meie esimene laps oli sündinud, kavandas kogudus nädalalõpus peredega väljasõitu mägedesse. Ma arvasin, et Handan ei taha minna, kuid minu üllatuseks oli ta nõus. Sel ajal, kui mina pagasit paigutasin, astus tema bussi. Kui ma bussi tulin, leidsin Handani lugemas istmelt leitud paberit. "Mis see on?" küsis ta, näidates mulle lehte.

"See on lehekülj Piiblist, kristlaste pühast raamatust," kogelesin ma.

"See on huvitav," ütles ta edasi lugedes. "Ma sooviksin rohkem lugeda. Kas sul on see raamat olemas?"

"Jah," ütlesin ma. "Ma võin selle anda sulle, kui me mägedesse jõuame." Ma mõistsin, et Jumal annab mulle märku: on aeg oma armsale naisele öelda, et olen kristlane. Ta oli kohtunud mu kristlastest sõpradega ja näinud Jumala armastust teistes inimestes. Nüüd oli aeg anda talle teada, et ka mina olen kristlane.

Hingamispäeval kogunesime jumalateenistusele. "Mida arwab Handan meie religioonist?" mõtlesin ma närviliselt. Kuid mul ei tarvitsenud muretseda. Ta kuulas hoolikalt ja esitas isegi küsimusi asjade kohta, mida ei mõistnud. Pastor oli koostanud jutluse just temale. Selles käsitleti islami ja kristluse ühiseid punkte. Pastor luges isegi koraanist Jeesuse teise tulemise kohta.

Pärast jutlust arutlesime sõnumi üle. Handan esitas veelgi küsimusi. Ma oli nii õnnelik!

Sellest alates rääkisime minu usust. Handan hakkas Piiblit lugema ja tuli kirikusse, kui sai. Ta rääkis õpitust isegi klientidele, kes ta poodi tulid. Ta tegi mulle häbi. Mina kartsin rääkida oma usust temale, aga tema räägib Jeesusest kõigile inimestele enda ümber.

Mu naine õpetas mind julgelt teistele evangeeliumist rääkima.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab levitada Jumala armastust minu kodumaal. Täna teid annetuste eest.

Volkan on Türki misjonipõllu tõlkija, raadiosaadete tegija ja veebidisainer.

24. märts 2007

Türgi

Usutee

Mehmet

Ta asus Jumalat otsima. Võttis aastaid, kuid viimaks see õnnestus.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Ma kasvasin üles Istanbulis, Türgi suurimas linnas ja kultuuripealinnas. Nüüd on Türgi olnud juba rohkem kui kahe põlvkonna jagu ametlikult ilmalik riik, kuid 80% inimestest on tegelikult moslemid.

Religioon on mind alati huvitanud, võib-olla sellepärast, et mu vanemad on erinevate religioossete taustadega. Mu isa pere olid šamaanid ehk vaimude kummardajad. Nad kummardasid taevas, maa ja paljude elavate asjade jumalaid. Nad valisid pigem loodusravi kui kaasaegse meditsiini. Minu ema pere olid moslemid; ema isa oli *mufti*, vaimulik juht.

Seepärast kasvasin ma üles, soovides rohkem teada saada, mida erinevad religioonid õpetavad.

Kui ma olin piisavalt vana, alustasin religioosseid otsinguid, otsides religiooni, mis rajaneb faktidele ja mida ma saaksin tõesti uskuda. Ma ei teadnud, kas Jumal on olemas, ja kui on, siis mida Ta inimestelt ootab. Seepärast käisin ma paljudes mošeedes, mitmetes erinevates kristlikes kirikutes ja teistes religioossetes paikades. Ma vestlesin religioossete juhtidega ja lugesin religioosset kirjandust. Ma sain religioonist palju asju teada, kuid mul oli tunne, et ma pole ligilähedalgi Jumala kohta tõe leidmisel.

Esimest korda läksin kirikusse sõbra kutsel, kes teadis, et ma otsin tõe. Ma olin kuulnud oma sõbra religioonist, seepärast läksin temaga kaasa ja hakkasin uurima, mida tema usk õpetab. Mõned nende tõekspidamised olid minu kui mittekristliku taustaga inimese jaoks mõttekad. Liikmed ei söönud sealihaga ega pühitsenud traditsioonilisi kristlikke pühasid. Ma suutsin sellest aru saada, sest moslemid ei söö ka sealihaga.

Kuid mõned nende tõekspidamistest panid mind imestama, mida need inimesed tegelikult usuvad. Ma esitasin sõbrale palju küsimusi tema kiriku kohta ja sain teada, et nende inimeste tegelik eesmärk oli kristluse põhiliini hävitamine, jaotades seda paljudeks osadeks. Kui ma sellest teada sain, meenus mulle, et olin kuulnud mõnesid koguduseliikmeid rääkimas teistest kristlikest konfessioonidest halvasti. Minu jaoks ei paistnud see religiooni jaoks väärt eesmärgina ja seepärast lõpetasin selles kirikus käimise.

Ma käisin teistes kirikutes ja tegelikult olin ühega päris tihedalt seotud. Kuid aja jooksul mõistsin, et ei leia ka siit tõe, ning lahkusin.

Mulle tundus, et enamikes religioonides, enamikes kirikutes olid tagamõtted. Nad tahtsid rohkem raha või tahtsid mind mõne tüdrukuga paari panna. Ühes taheti, et ma läheksin poliitikasse ja teises taheti mind isegi välismaale õppima saata. Tundus, et nad kõik edendasid plaane, mis ei olnud religiooniga seotud. Ja kui ma nende plaanidest ja ettepanekutest keeldusin, tundsin külmust. Ma tahtsin leida lihtsalt ühendust Jumalaga, teenida Jumalat, leida rahu ning elada kooskõlas ja mõistmises. Ma tahtsin Jeesust tundma õppida.

Ma hakkasin lootust kaotama ja mõtlesin loobuda Jumala otsimisest. Kuid ma igatsesin rahu ja ma teadsin, et leian selle kusagilt, ja samast leian ka Jumala.

Siis rääkis üks mu sõber, kes teadis mu otsingutest, mulle veel ühest kirikust, seitsmenda päeva adventistide kirikust, kus ta oli käinud. "See kirik on teistsugune," ütles ta. "Sa peaksid tulema ja seda ise nägema. Ma arvan, et sulle meeldib seal." Ta rääkis mulle, et nad peavad pühapäeva asemel laupäeva, et ma teaksin õigel päeval kohal olla.

Sõber andis mulle aadressi ja ma läksin kirikut vaatama. Selles väikeses seitsmenda päev adventistide koguduses leidsin kaks asja, mida ma kuskil mujal palvemajades polnud leidnud: rahu ja ühtsus usklike vahel. Ma käisin seal veel. Kogudusel oli probleeme, kuid ma nägin selles religioonis midagi väärtuslikku. Inimesed palvetasid, tõeliselt palvetasid. Nad palvetasid riigijuhtide pärast, kuid ei püüdnud poliitikasse sekkuda; nad palvetasid üksteise ja kogu maailma usklike pärast. Ma käisin nende jumalateenistustel igal laupäeval, kui ma linnas olin.

Kuid vahel tuli mul töö tõttu reisida ning ükskord olin ma ära kuu aega. Kui ma koju jõudsin, läksin innukalt väikesesse kirikusse jumalateenistusele. Aga kui ma kohale jõudsin, leidsin, et kiriku ukсед on kinni. Hämmeldunult otsisin koguduseliikmeid. Võib-olla jõudsin liiga vara. Kuid kedagi ei olnud näha. Kurvalt läksin koju tagasi.

Sel nädalal helistasin koguduse juhile ja küsisin, miks kirik hingamispäeval kinni oli. Naine ütles mulle, et sel ajal, kui ma ära olin, pani politsei kiriku kinni, sest ei olnud luba seal koosolekuid pidada.

"Kas on veel mõni kirik, kuhu ma võiksin minna?" küsisin ma. Naine ütles mulle, et Istanbulis on ainult üks kogudus veel ja et see asub kaugel sellest kirikust, kus ma käinud olin. Ta ei juhatanud teed ega andnud täpset aadressi.

Ühel laupäeva hommikul, kui ma jalutasin tänaval selles piirkonnas, kus teine adventkogudus koos käis, kuulsin laulmist. Ma peatusin ja kuulatasin. Need inimesed laulsid kristlikke laule! Ma avasin metallvärava ja sisenesin väikesesse õue. Seal leidsin ma kirikuriietes mehi ja naisi. Ma olin leidnud teise adventkoguduse!

Ma astusin sisse ja istusin. Ma tundsin end jälle nagu kodus!

Ma tean, et Türgi adventkogudused ei ole täiuslikud. Neil on probleeme ja erimeelsusi koos teenivate erinevate rahvuste vahel. Kuid on ka kooskõla ja see kooskõla on tugevam kui erimeelsused inimeste vahel. Ma olen veendunud, et selle koguduse täiuslikkus seisneb selles, et see on Jumala kogudus. See kogudus hoiab ja õpetab Piibli tõdesid. Siin on Jumala armastus kõige olulisem asi.

Ma hakkasin õppima seitsmenda päeva adventistide koguduse õpetusi ja mind puudutas väga see, kuidas kõik elemendid toetuvad täielikult Piiblile. Ja sealsed inimesed, kuigi ebatäiuslikud, püüavad elada nii, nagu elas Jeesus. Nad kasutavad Piiblit elu juhtnõörina ja keskenduvad lähedasele suhtele Jeesusega.

Siin, nende usklike juures, kohtusin ma Jumalaga ja Ta muutis mind. Sellest ajast, kui ma olen adventkristlane, on Jumal teinud mind paremaks, lahkemaks inimeseks. Ma olen leidnud, et isegi kui inimesed on erinevate taustadega ja pärinevad erinevatest tõekspidamistest, võivad nad siiski koos armastuses ja rahu Jumalat teenida. Ma tänan Jumalat, et Ta aitab mul leida oma tõelise koguduse ning armastuse ja rahu, mille otsimisele kulutasin aastaid.

Ma soovin, et Türgi adventkogudus kasvaks käputäiest usklikest, kes meil täna on, tugevaks, hästi edenevaks koguduseks. Kuid selleks on vaja palju tööd, palju palveid ja palju raha. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab levitada evangeeliumikuulutust Türgis. Kallis kaasusklik, kui sa annad misjoniannetusi, on sul võimalus osaleda koguduse rajamisel, hooldamisel ja kasvatamisel selles suuremas osas evangeliseerimata riigis.

Mehmet elab Istanbulis Türgis.

Kolmeteistkümnenda hingamispäeva programm

Euroopa väljakutse

Osatäitjad: Kaks kuni neli kõnelejat reportaaže esitama. *[Kui teil on kasutada ainult kaks inimest, määrake kummalegi kaks osa. Paluge osalema täiskasvanuid või noori. Valige osatäitjad, kes oma osa harjutavad ja arusaadavalt esitavad. Kuigi osatäitjad ei pea oma osa pähe õppima, peaksid nad teksti sisuga nii tuttavad olema, et nad suudavad materjali kindlalt esitada.]*

* * *

Pühakirja lugemine: *[Jaotage kahe lugeja vahel]*

Laulge Issandale, kiitke tema nime, kuulutage päevast päeva tema päästet!

Jutustage paganate seas tema au, tema imeasju kõigi rahvaste seas!

Andke Issandale tema nime au, tooge annetusi ja tulge tema õuedesse!

Kummardage Issandat pühas ehtes, kõik maailm värisegu tema palge ees!

Õelge paganate seas: Issand on kuningas! Siis maailm jääb kindlaks, ei see kõigu. Tema mõistab rahvastele õiglast kohut.

Taevad rõõmustagu ja maa ilutsegu, kohisegu meri ja mis seda täidab!

Hõisaku väljad ja kõik, mis seal on!

Siis rõkatagu rõõmust kõik metsapuud Issanda palge ees, sest tema tuleb!

Sest ta tuleb kohut mõistma maailmale. Ta mõistab kohut maailmale õiguses ja rahvaile oma ustavuses.

/Psalm 96:2, 3, 8–13/

Jutustaja: Euro-Aafrika Divisjon hõlmab mitmekülgse territooriumi, kuhu kuuluvad moodsad Lääne-Euroopa riigid Prantsusmaa, Saksamaa ja Šveits; endised kommunistlikud riigid Bulgaaria, Tšehhi Vabariik ja Rumeenia; ning Lähis-Ida riigid Afganistan, Alžeeria, Iraan, Liibüa, Malta, Monaco ja Türgi. Väljakutsed on uskumatult suured ja alalises muutumises.

Täna keskendumine neist kolmele riigile: Saksamaale, Šveitsile ja Türgile.

Meid ei üllata, kui kuuleme, et 10/40 aknas on adventistide suhe kogu elanikkonna suhtes üks mitmele tuhandele. Kuid ka tänapäeva Euroopa riikides on üllatavad suhted. Saksamaal on 1 adventist 2 300 elaniku kohta. Mida võtab Saksamaa kogudus selle muutmiseks ette? _____ *[esimese reporteri nimi]* räägib meil ühest äraproovitud meetodist Saksamaa elanike Päästja vajaduse äratamiseks.

Esimene reporter: Kui inimesed ei otsi Jumalat, peame Jumala nendeni viima. Samal ajal kui kirikud on pühapäeva hommikuti peaaegu tühjad, on sõnum Jumalast saadaval televisiooni, raadio ja interneti kaudu.

“Lootuse hääle” meediakeskus Saksamaal kasutab iga võimalust levitada Kristuse evangeeliumi meedia kaudu. Televisioonimeeskonnad valmistavad ette saateid, samal ajal kui raadiomajas valmsitatakse saateid Adventmaailmaraadio ja teiste raadiojaamade jaoks, kes on nõus religioosset saateid kavasse võtma.

Piirava seadusandluse tõttu, mis ei luba palju religioosseid raadio- või telekanaleid, kasutab "Lootuse hääl" internetti, kõige kiiremini arenevat teed inimesteni jõudmisel. Kolmkümmend päeva audio- või videosaateid on inimestele 24 tundi kättesaadavad, et mugavalt vaadata või kuulata. 2005. aastal vaatas või kuulas umbes 50 000 inimest Jumala armastuse sõnumit internetti salvestatud saadete kaudu. Ka "Lootuse hääl" kirjalike piiblikursuste osavõtjate arv kasvab kiiresti. Viimasel aastal saadeti ainuüksi Saksamaale rohkem kui 23 000 Piibli õppevihikut. Ning 2005. aastal oli kirjaliku piiblikursuse tulemusena 154 ristimist. Kaks suurimat kristlikku konfessiooni Saksamaal on palunud "Lootuse hääl" reklaamida oma piiblikursusi nende väljaannetes. Küsimusele miks, vastas üks esindajatest: "Paljud meie liikmetest ei ole kristlased ja me soovime, et nad saaksid kristlasteks."

Töö laiendamiseks on "Lootuse hääl" alustanud uue meediakeskuse rajamist. See ühendab kõik teenistused ühes kohas ja teeb nende töö efektiivsemaks. Osa tänasest kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab seda projekti lõpetada ja levitada "Lootuse häält" Saksamaal ja üle kogu Euroopa.

Jutustaja: Meie teine selle kvartali fookus on Genf, ilmalik linn, millel on ülemaailmne võim. _____ [reporteri nimi] jutustab meile projektist Genfis.

Teine reporter: Esimest korda protestantliku reformatsiooni jooksul on Genfi kirikud pühapäeviti peaaegu tühjad. Miks siis rajada sellesse paljude peaaegu tühjade kirikutega linna uut kogudust? Vastus on lihtne: inimesed vajavad ikka veel Jumalat.

Kes tulevad uude kirikusse? Ja mille poolest erineb see uus kogudus sadadest, kes püüavad linnas tegutseda? Vastus on selle ebatavalise koguduse rajamise meeskonna õlul, mis koosneb läheduses asuva Collonges' adventseminari teoloogiatudengitest ja noortest Genfi adventkoguduste vabatahtlikest.

Seminari õppejõudude ja peakonverentsi töötajate juhtimisel kavandavad ja esitavad noored koguduserajajad alternatiivseid jumalateenistuste programme, tutvustamaks ilmalikele noortele Jeesust selliselt, et see oleks neil hetkel oluline. Adventnoored on tutvunud rohkem kui 100 tudengiga Genfi piirkonnas pluss veel paljude vanemate inimestega, kes on koosolekutele tulnud. Nad moodustavad otsijate tugeva tuumiku, kellest paljud võiksid saada uue aktiivse koguduse asutajaliikmed. Vähemalt nii loodab meeskond.

Palvetage, et Jumal tõmbaks need otsijad enese juurde, sest selline vastpöörduv kogudus meeldiks paljudele, kes arvavad, et religioon ei ole tänapäeva maailmale oluline.

Jutustaja: Kujutlege uue eluterve koguduse rajamist Genfi südamesse. See õnnestub ja teie kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus aitab sellel tõelisuseks saada.

Meie viimane reportaaž tuleb Türgist. Ametlikul ilmalik, kuid tegelikult peaaegu täielikult moslemiriik Türgi on vastu pannud suuremale osale evangeliseerimispüüetest. _____ [reporteri nimi] räägib selle suure riigi väljakutsetest ja võimalustest.

Kolmas reporter: Kujutage ette riiki, kus on rohkem kui 70 miljonit elanikku ja ainult käputäis seitsmenda päeva adventiste. Seal on vähem kui 1 adventist iga miljoni elaniku kohta. Nüüd kujutlege, et suurem osa rahvastikust ei ole kristlased ning paljud

on kristlaste vastu isegi vaenulikud. Kuidas te kuulutaksite evangeeliumi nii paljudele nii väheste abil?

See on ülesanne, millega seisab silmitsi Türgi väike adventusklike grupp. Nad tunnistavad oma usust, nagu saavad. Nad valmistavad ette raadiosaateid, mida Adventmaailmaraadio riiki laiali saadab. Kuid neil on kõigi inimesteni jõudmiseks abi vaja.

Türgi elanikud muretsevad oma tervise pärast. Paljudel on halvad harjumused, mis ähvardavad elu lühendada. Nad soovivad neist harjumusist vabaneda, kuid nad ei tea, kuidas. Parema Elu Keskus on üks võimalus aidata inimestele Jeesust tutvustada. Selles riigis, kus avalik evangelism on võimatu, tuleb proovida teisi meetodeid.

Osa selle kvartali kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetustest aitab rajada Türki misjonikeskuse, kus inimesed saavad õppida tervislikumaid eluviise ja kus nad saavad kogeda külluslikku elu, mille võib anda ainult Jeesus.

Jutustaja: Kolm erinevat vajadust, kolm väärt projekti, üks eesmärk: juhtida inimesed Jeesuse jalge ette. Mida teed täna sina, et aidata neil projektidel teostuda? Ükskõik, mida sa teed, sa teed seda Jeesusele.

[Palve ja annetus]

Teadmiseks annetajatele

Kolm aastat tagasi aitas Euro-Aafrika Divisjoni kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetus ehitada Bulgaariasse seminari, kus koolitatakse noori pastoritööle ja ka kogenud pastoreid, et juhtida kogudust selles endises kommunistlikus riigis.

Teie kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetus aitas muuta unistuse tõelisuseks Prantsusmaal, riigis, kus on ainult üks adventist peaaegu 6 000 elaniku kohta. Samal ajal, kui elujõulised kogudused teenivad immigrante ja Pariisi kohalikke kogukondi, ei olnud kogudust, mis oleks tegutsenud Pariisi kesklinnas. Täname teid annetuste eest. (Täpsema informatsiooni ja pildid nende projektide kohta leiate aadressilt www.AdventistMission.org.)